

Noticiari de

Fisioteràpia

Núm. 97

Col·legi de Fisioterapeutes de Catalunya

edició especial

Aniversari

1990-2015

Història: 25 anys construint
junts la professió

La Fisioteràpia catalana:
dels soterranis a la televisió
A càrrec d'Enric Sirvent

25 anys en
25 col·legiats

Col·legi de
Fisioterapeutes
de Catalunya

OPINIÓ

3

Vint-i-cinc anys d'història

HISTÒRIA

4

25 anys construint junts la professió

LA FISIOTERÀPIA

20

La Fisioteràpia catalana: dels soterranis a la televisió

25 COL·LEGIATS

38

ACTIVITATS

61

Col·legi
de Fisioterapeutes
de Catalunya

JUNTA DE GOVERN

Degà: Manel Domingo Corchos, Vicedegana: Mònica Rodríguez Bagó, Secretari: Gabriel Liesa Vivancos, Vicesecretària: Eva Cirera Serrallonga, Tresorer: Ramon Aiguadé Aiguadé, Vocals: Juan José Brau Pérez, Eva Hernando Gimeno, Francesc Josep Rubí Carnacea, Marta Sala Ruiz, Patricia Vidal Martí, Rafel Nadal Dolcet, Núria Coral Ferrer

REDACCIÓ

Coordinació i redacció: Silvia Quiñero Gómez, Redacció i correcció: Marta Bordas Manjón, Disseny i maquetació: Jordi Rodríguez Ramos, Fotografia: Arxiu Col·legi. Publicitat: publicitat@fisioterapeutes.cat, Redacció Noticiari: noticiari@fisioterapeutes.cat, Administració: Marisa Cantarero Galiano

SEU SOCIAL

c/Segle XX, 78. 08032 Barcelona
Tel. 93 207 50 29 Fax. 93 207 70 22
www.fisioterapeutes.cat
cfc@fisioterapeutes.cat

IMPRESSIÓ

Cevagraf. Arts Gràfiques
Praga, 22-24 · Pl. Cova Solera. 08191 Rubí
D.L.: B-11846/97
ISSN: 1137-6287

El Col·legi de Fisioterapeutes de Catalunya no participa necessàriament de les opinions manifestades en els articles signats, la responsabilitat dels quals correspon exclusivament als seus autors.

Vint-i-cinc anys d'història

Manel Domingo. Degà

Són ja 25 anys d'història els que han passat. Ha calgut tot aquest temps perquè moltes coses que a dia d'avui veiem normals i naturals les puguem sentir així. Encara que, actualment, sembli difícil de creure, en aquells temps, a principis dels 90, molta gent tenia dificultats per pronunciar correctament la paraula 'Fisioteràpia' i el desconeixement de la nostra professió a nivell general era important, tant per part de la població com per la resta de professionals sanitaris. Sota aquest context neix el Col·legi que, per cert, va ser el primer de l'estat i no ha deixat mai de ser un referent dins i fora d'Espanya.

La situació actual de la nostra institució és, al meu entendre, bona. Tenim patrimoni, una economia sanejada, un gran capital humà i l'experiència acumulada durant 25 anys. A dia d'avui el Col·legi, personal i Junta de Govern a banda, disposa d'una xarxa de gairebé 200 fisioterapeutes que, d'una manera o altra, col·laboren amb la institució formant part de Comissions, Seccions, Grups d'Interès, Grups de Treball... Les organitzacions les fan les persones i, per sobre de les persones, els equips...

Un nom, un edifici, una pàgina web són conceptes abstractes per a la majoria de nosaltres, però el capital humà és qui dona l'impuls a les institucions.

Tot això és fruit d'un treball col·lectiu que durant els darrers 25 anys han fet diferents Juntes de Govern en equip amb el personal de la institució, que ha estat i és el folre que dona estabilitat a l'entrada de les diferents Juntes. Vol-dria subratllar el fet que el Col·legi de Fisioterapeutes de Catalunya és el que més degans ha tingut i més renovació de membres de Juntes de Govern ha fet, amb diferència, a Espanya, i que estatutàriament som dels pocs que tenim limitat l'exercici dels càrrecs, un gran encert al meu entendre; aquesta cíclica renovació ens ha impregnat d'una vitalitat constant.

La part més important que ens ha portat al punt actual d'aquesta història està llegint, ara, aquestes línies... heu estat vosaltres cada dia, fent una bona tasca, atenent a la societat, lluitant individualment per la vostra feina com no han hagut de fer altres professions que ja tenien els seus espais consolidats. Heu

treballat com a formiguetes obrint nous camps d'actuació professional i heu defensat davant de metges, infermeres i gestors, etc. la importància de la vostra tasca... Una institució no fa una professió, la representa i defensa els interessos de la societat i dels seus integrants; la Fisioteràpia l'han fet aquests 25 darrers anys els fisioterapeutes, un a un.

Tot i així val a dir que som una disciplina jove, uns "infants que encara portem bolquers" si ens comparem amb altres de més 'tradició' que vesteixen centenars d'anys d'història i patrimoni col·lectiu; per tant ens queda molt recorregut per fer...

Són molts els reptes que hem d'afrontar: ocupació, especialitats, diversificació, pagaments dignes per part de les asseguradores, ràtios justes, saturació universitària...

Tot dependrà de com ens moguem i està a les nostres mans fer-ho de la millor manera possible, que sigui el que nosaltres vulguem i decidim, segur que ens anirà bé, ningú sap com moure les coses ni té millors mans que els fisioterapeutes.

25 anys construint junts la professió

Albert Núñez
1990 - 1992

Pere Narbona
1992 - 1996

Antoni Narbona
1996 - 2002

1989 1990 1991 1992 1993 1994 1995 1996 1997 1998 1999 2000 2001 20

Campanya hospitals

Creació
del CFC

1r Congrès
CFC

Codi
Dentològic

Noticiari de
Fisioteràpia

Creació CGCF

Convenis de
col·laboració
amb empreses
de treball de
França i Itàlia

Butlletí
col·legial

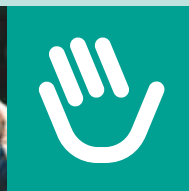
1r Sopar
Col·loqui

El Dit

Cooperació
internacional
a Mauritània

Logotip CFC

Premi June
Nystrom

Col·legi de **Fisioterapeutes** de Catalunya

Daniel Jiménez
2002 - 2007

Francesc Escarmís
2007 - 2011

Manel Domingo
2011 - Actualitat

02 2003 2004 2005 2006 2007 2008 2009 2010 2011 2012 2013 2014 2015

Decret de Teràpies Naturals

Canvi seu

Revista Científica

Acord Departament de Salut inclusió FST pla RHB

Pas diplomàtic-grau

CFC en moviment

Seccions i Grups d'Interès

Ajuts natalitat

Projecte Salut escolar

Fisioterapeuta de l'Any

Seminaris Tècnics

Xarxes socials

SOL

Definició *acto fisioterapèutic*

Jornades TIC

App del CFC

DiFT

FisioTV

Videoconsells

La història d'una institució, com la d'una persona o d'un país, per posar alguns exemples, no es pot escriure de forma aïllada, sense tenir en compte, entre d'altres, el context polític, econòmic i social del moment; cal posar la mirada en el moment concret *D'un temps, d'un país*, que cantava Raimon.

El Col·legi de Fisioterapeutes de Catalunya no és aliè a aquesta reflexió. Per parlar dels 25 anys d'història del CFC i entendre què en motiva la seva creació, ens hem de remuntar al 1980, quan CiU governava la Generalitat de Catalunya i volia tirar endavant un reglament català de col·legis professionals, i així ho va fer al 1983 amb el Decret 329/1983, de 7 de juliol.

Aquest fet, juntament amb la primera promoció de fisioterapeutes, i tot el procés de convalidacions de títols d'infermeres especialistes en Fisioteràpia, propiciava un escenari apassionant, atès que emergia un grup de nous professionals:

els fisioterapeutes. En aquesta conjuntura es feia imprescindible iniciar el procés de creació del Col·legi de Fisioterapeutes de Catalunya, calia tenir una corporació professional amb capacitat jurídica pròpia que pogués defensar els fisioterapeutes i la Fisioteràpia.

Fins aquell moment i des del 1969, la Fisioteràpia a Espanya només estava representada per l'AEF (Associació Espanyola de Fisioterapeutes), que tenia la delegació nacional a Barcelona i que, en aquell context, es va trobar amb una disjuntiva: donar suport i potenciar la creació del CFC o decantar-se directament per un col·legi d'àmbit esta-

La primera universitat, la Gimbernat, al recinte de Torribera (Santa Coloma de Gramenet).

El Sr. Albert Núñez, va ser el primer degà del CFC.

tal; i va decidir apostar per la creació de la nostra institució. Així ho demostra el fet que, el fins aleshores president de l'AEF, Sr. Albert Núñez, va ser el primer degà del CFC.

Amb aquest impuls, l'assessorament jurídic del Sr. Ramon Figueras -que havia estat també l'assessor jurídic de l'AEF- i la força dels companys de la Junta de Govern, l'embrí del CFC va ser portat al Parlament, que va aprovar per unanimitat la seva creació mitjançant la Llei 7/1990 de creació

del Col·legi de Fisioterapeutes de Catalunya. És en aquell moment que es crea una comissió gestora que ben aviat va convocar eleccions, les primeres del CFC, que van propiciar el naixement del primer col·legi de fisioterapeutes de l'estat espanyol i la primera Junta de Govern electa del CFC, amb el Sr. Albert Núñez com a degà, càrrec que va exercir fins al 1992. Ell i els seus companys de Junta, amb una infraestructura administrativa embrionària, van afrontar una tasca ingent: construir els fonaments i posar els primers pilars del Col·legi.

La primera seu del CFC, al carrer Rosselló de Barcelona.

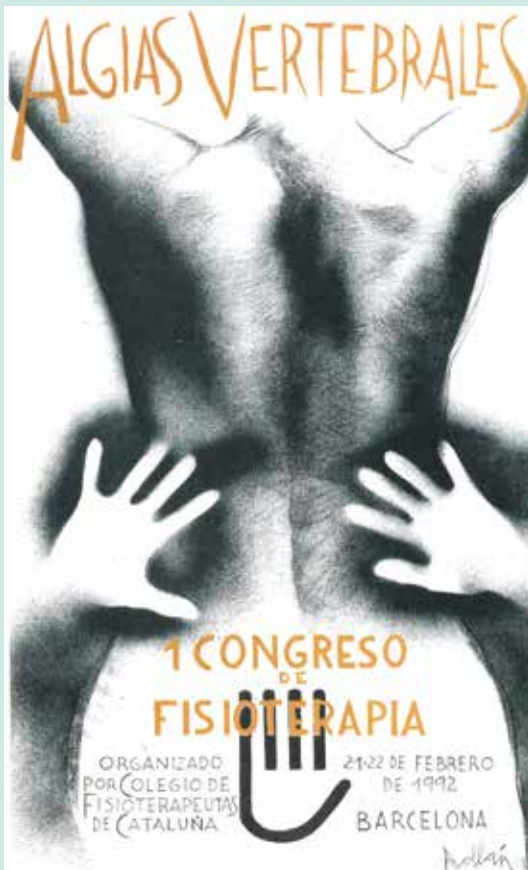

El primer butlletí col·legial va aparèixer el 1991.

Durant el mandat del Sr. Núñez i la Junta de Govern que ell presidia va aparèixer, entre d'altres, el primer butlletí col·legial (1991), es va realitzar el primer Sopar Col·loqui (1992) i també al 1992 va tenir lloc el primer congrés organitzat pel CFC, dedicat a les àlgies vertebrals, que va reunir més de 400 persones.

Aquell va ser un punt d'inflexió, atès que va créixer el nombre de col·legiats, però no hi érem tots i calia seguir treballant perquè els fisioterapeutes fóssim conscients que calia estar col·legiat no només perquè ho marqués la Llei, sinó per poder tenir la força que dóna un col·lectiu unit. Aquest va ser el gran repte de la legislatura del Sr. Pere Narbona (1992-1996) i la seva Junta de Govern, que van fer un minuciós i constant treball en aquest sentit, atès que s'havia de restablir la pràctica de la Llei i situar la Fisioteràpia on li pertanyia, al centre de les institucions sanitàries. Durant els quatre anys d'aquest mandat, es van recórrer els grans hospitals públics dels nostre país, que, fins aleshores, havien estat reticents a l'obligatorietat de

El primer congrés organitzat pel CFC, dedicat a les àlgies vertebrals va reunir més de 400 persones.

la col·legiació. En aquells anys teníem l'empenta dels nous fisioterapeutes, l'empenta de companys que eren infermers especialistes en Fisioteràpia i que treballaven en mútues o centres concertats, però la gran lluita era convèncer els fisioterapeutes que treballaven en hospitals, que eren institucions amb un gran pes social i polític i posaven en dubte la nostra existència. El Sr. Pere Narbona, amb el seu caràcter conciliador i tranquil, i els seus companys de Junta de Govern, van fer un gran treball amb els hospitals, van transmetre, d'una forma positiva, la necessitat de col·legiar-se, de pertànyer al col·lectiu.

L'etapa del Sr. Pere Narbona com a degà ens va deixar alguns elements que encara es mantenen en l'actualitat col·legial: d'una banda el logotip de la mà blanca sobre fons verd (1993), i d'altra, el Codi Deontològic del CFC (1995), un conjunt de criteris que s'ocupen dels aspectes ètics de l'exercici de la professió i vetllen per mantenir determinats nivells d'exigència, de competència i de qualitat en el treball.

El Sr. Pere Narbona (1992-1996) va ser el segon degà del CFC.

El logotip del CFC (1993).

Durant el deganat del Sr. Núñez es va realitzar el primer Sopar Col·loqui (1992).

HISTÒRIA

El Noticiari (1997) encara perdura avui en dia.

Seguidament va ser el torn de l'Antoni Narbona, que va formar part de la Junta de Govern del CFC des dels inicis de la institució, i de la Junta de Govern que el va acompanyar durant la legislatura 1996-2002. Creat el Col·legi, instaurada la institució i convençuda l'Administració i els professionals de la importància de la corporació, la seva Junta va treballar per consolidar la professió i dotar-la de visibilitat. D'aquesta legislatura són el naixement de *El Dit* i *El Noticiari* (1997), dues publicacions col·legials que encara perduren avui en dia si bé han sofert diversos canvis per adaptar-se als nous temps, la creació del Premi June Nystrom (1999) i el treball per impulsar el CGCF com a òrgan de representació a nivell estatal de la nostra professió, que s'aprova per Llei al 1998 després de gairebé un any i mig de gestions.

D'aquesta època és també el primer projecte de cooperació internacional de Fisioteràpia a Espanya. El CFC i Medicos Mundi s'uneixen al 1998 per col·laborar en la creació d'una xarxa sanitària de Fisioteràpia a Mauritània.

Al novembre del 2002, el Sr. Antoni Narbona cedeix el deganat al quart degà del CFC, Sr. Daniel Jiménez, que havia format part de la Junta del CFC des dels seus inicis i que fou el màxim representant del Col·legi fins al març del 2007. Els objectius de la Junta de Govern que presidia el Sr. Jiménez foren la divulgació de la professió, seguir avançant en l'àmbit de l'exercici lliure i continuar fent un Col·legi gran en quant a serveis, l'estrella dels quals van ser els convenis de col·laboració signats amb empreses de treball de França i Itàlia, pels

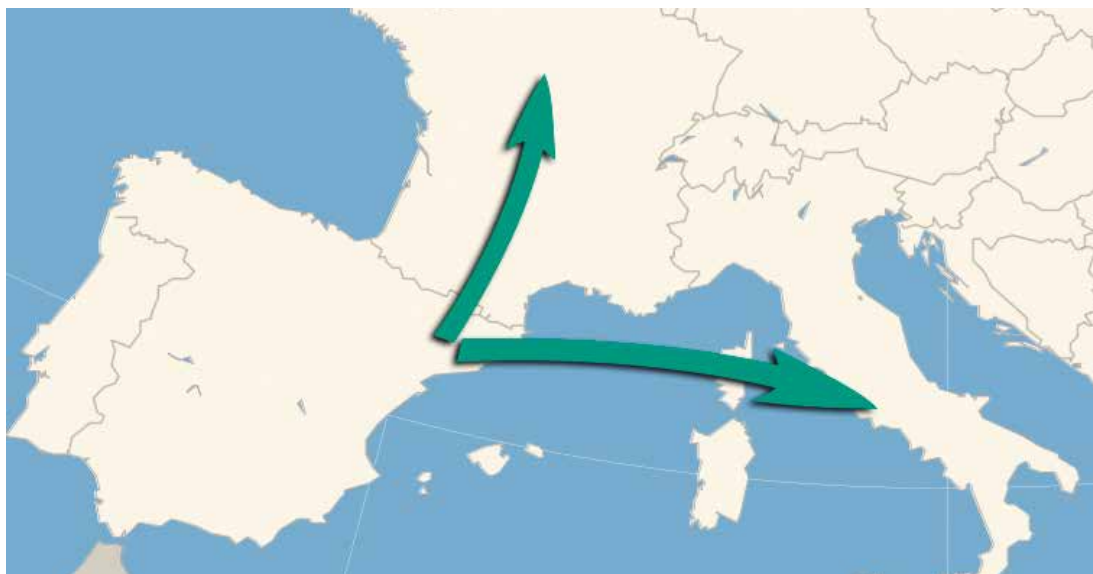
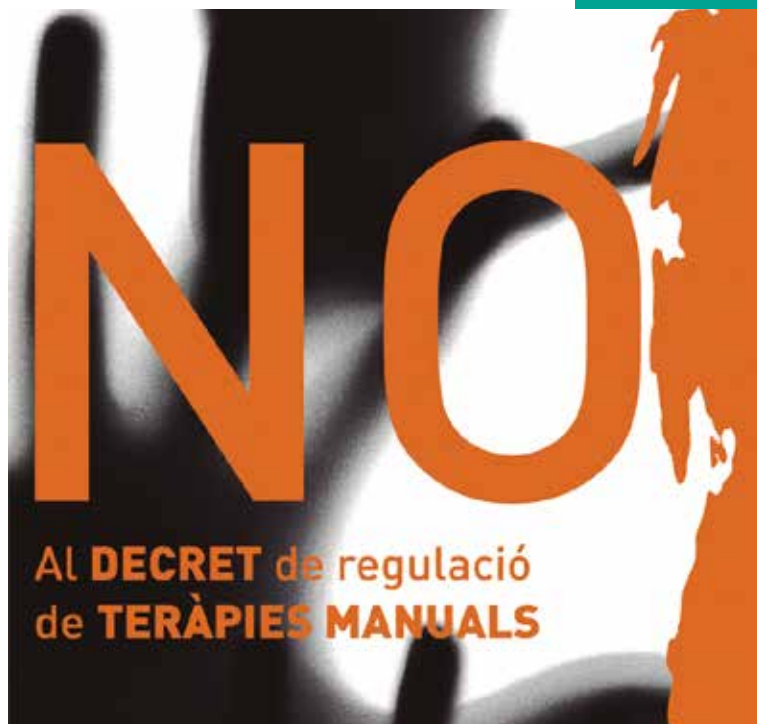
El Sr. Antoni Narbona (1996-2002) va ser el tercer degà del CFC.

El Sr. Daniel Jiménez (2002-2007) va ser el quart degà del CFC.

quals molt fisioterapeutes es van poder beneficiar, no només d'aconseguir feina, sinó de viure una experiència personal i laboral molt enriquidora fora de les nostres fronteres.

Paral·lelament aquesta Junta de Govern es va trobar amb el que possiblement ha estat el pitjor atac que ha sofert la Fisioteràpia com a professió sanitària al nostre país: el Decret de Teràpies Naturals, promulgat per l'aleshores consellera de Sanitat, Sra. Marina Geli. Es van haver d'emprar tots els recursos –tant jurídics com no jurídics– al nostre abast perquè atacava directament les nostres competències. Tant és així que es va arribar a convocar una vaga dels serveis de Fisioteràpia, que va quedar desconvocada la nit anterior per la súplica del director i el subdirector general de recursos sanitaris, atès que l'endemà s'ajuntaven, a més de la nostra, una vaga de metges i una d'infermers.

El Decret de Teràpies Naturals ha estat el pitjor atac que ha sofert la Fisioteràpia com a professió sanitària al nostre país.

Durant el deganat del Sr. Jiménez es van signar convenis amb empreses de treball de França i Itàlia.

SPORT-TAPE
Endura Sport Tape 25 mm. x 13,7 m. Beige.
Endura Sport Tape 38 mm. x 13,7 m. Beige.
Endura Sport Tape 50 mm. x 13,7 m. Beige.

FIX-TAPE
Endura Fix 50 mm. x 10 m. Blanco.
Endura Fix 100 mm. x 10 m. Blanco.

ENDURA-KIT
Endura Kit:
Endura Sport Tape 38 mm. = Endura Fix 50 mm.

Endura Tape

La venda original para su uso en la **técnica McConnell**
Jenny McConnell utiliza exclusivamente la venda Endura Tape y es la única marca de vendaje que recomienda para la aplicación de su método de tratamiento.

Para venta directa consulte con el distribuidor más cercano

BIOCORP
IMPORTADOR OFICIAL PARA ESPAÑA

www.biocorp.es

HISTÒRIA

Durant el deganat del Sr. Jiménez va tenir lloc el canvi de seu al carrer Segle XX de Barcelona.

El Sr. Francesc Escarmís (2007-2011) va ser el cinquè degà del CFC.

El CFC va accedir a desconvocar la vaga en formalitzar-se un acord amb el Departament de tornar a revisar el contingut del decret i valorar la nostra proposta, que en aquells moments era en via morta. Afortunadament per als nostres interessos, l'Audiència Nacional va decretar la suspensió cautelar de Decret al 2007.

Un altre fet molt important per al col·lectiu que va tenir lloc durant aquest deganat va ser el canvi de seu. La decisió de comprar el local on som ara –que es va aprovar en assemblea extraordinària- significava que, per primera vegada, els fisioterapeutes catalans tindríem patrimoni. Corresponen a aquesta època, la publicació de la primera Revista Científica (2002), l'acord amb el Departament de Salut per a la inclusió de la Fisioteràpia al Pla de Rehabilitació (2006) i, en una ferma aposta per la descentralització que tenia per objectiu apropar el Col·legi als col·legiats d'arreu es van posar les bases per a la creació de les seccions territorials (2006), que esdevindrien una realitat durant la Junta de Govern presidida pel Sr. Francesc Escarmís.

Arribem al 2007 amb les aigües més tranquil·les pel que fa a la professió, quan inicia el seu mandat el Sr. Francesc Escarmís

Al 2002 es va publicar la primera Revista Científica del CFC.

(2007-2011). Ara era el moment de concentrar-se a treballar per al col·legiat. Així doncs, el Sr. Escarmís i la seva Junta de Govern impulsa la major part d'actuacions en pro del fisioterapeuta com els ajuts a la natalitat, l'apropament als companys d'arreu del territori amb la campanya "El Col·legi en moviment", que durant dos anys va recórrer el país amb el propòsit ben explícit de copsar les inquietuds, els dubtes i problemes dels fisioterapeutes d'arreu de Catalunya, i de la posada en funcionament de les seccions territorials i dels grups d'interès.

Una menció i explicació a part requereixen les Seccions, Comissions, Grups d'Interès i de Treball del CFC, formats per gairebé 200 fisioterapeutes que, de manera altruista, treballen en les seves hores lliures per a la Fisioteràpia i els fisioterapeutes.

Les comissions es començar a gestar, d'alguna manera, per "generació espontània" atenent als

El Col·legi en moviment, va recórrer el país durant dos anys.

TEMTEX KINESIOLOGY TAPE

La venda neuromuscular más equilibrada del mercado

GARANTÍA SANITARIA

Los estudios específicos realizados por AITEX con el fin de analizar la Citotoxicidad y la Irritación Dérmica generada por el Vendaje Neuromuscular TEMTEX, han dado como resultado la *Total Ausencia de Citotoxicidad y de Irritación Dérmica Primaria.*

Por tanto TEMTEX, además de cumplir con los requisitos óptimos en cuanto a Elasticidad, Adhesividad y Porosidad, no conlleva Ningún Riesgo de Citotoxicidad Ni de Irritación Dérmica Primaria per se

El Instituto Tecnológico Textil AITEX, es un centro tecnológico dedicado a la investigación, que está acreditado como Laboratorio de Ensayos por la ENAC - Entidad Nacional de Acreditación.

TAPE NEUROMUSCULAR DE MÁXIMA CALIDAD 150%-160% de elasticidad

HISTÒRIA

àmbits d'interès de les persones que formaven la Junta de Govern del CFC en els seus inicis. Així doncs, la primera va ser la Comissió de Pediatria i Educació especial, que es va crear amb l'objectiu de mantenir reunions amb el Departament d'Educació perquè des del Col·legi es pretenia que el fisioterapeuta passés a ser personal docent. D'aquesta Comissió va néixer l'interès de crear la SEFIP (Sociedad Española de Fisioterapia en Pediatría), de la qual el CFC en va ser l'impulsor. Del si de les comissions col·legials s'han gestat iniciatives tan importants com el conveni amb la FATEC (Federació d'Associacions de la Tercera Edat de Catalunya) que va permetre a molts fisioterapeutes participar en tallers de Fisioteràpia en geriatrica a diferents casals d'avis d'arreu de Catalunya; els registres col·legials de fisioterapeutes acupuntors, punció seca i d'aspiració de secrecions; la *Guia de Canvis Posturals* de la Comissió de Geriatria, etc. Actualment, i després d'una reestructuració que va tenir lloc l'any 2012, el CFC compta amb 80 fisioterapeutes que es distribueixen en 11 comissions: Acupuntura, Atenció Primària, Geriatria, Neurologia, Neuromusculosquelètic, Pediatria, Respiratori, Hipoteràpia, Obstetrícia i Uroginecologia, Oncologia i Cures Pal·liatives, i Veterinària.

La Comissió de Pediatria va ser la primera que es va crear al CFC.

La Comissió de Fisioteràpia Respiratòria ha elaborat el Registre d'Aspiració de Secrecions.

Col·legi de Fisioterapeutes de Catalunya

MANUAL PRÀCTIC DE CANVIS POSTURALS

Benilde Martínez González
Carme Macià Fàbrega

Comissió de Fisioteràpia en Geriatria
Col·legi de Fisioterapeutes de Catalunya

La Comissió de Geriatria va elaborar la *Guia de Canvis Posturals*.

Per la seva banda, les Seccions, com ja hem comentat, van néixer amb l'objectiu principal de tractar aspectes rellevants o d'interès per a la Fisioteràpia i els fisioterapeutes d'un territori en concret. Molt han evolucionat les tasques encomanades a les seccions territorials del CFC des dels seus inicis. Amb el pas dels anys han anat incrementant les seva autonomia i, actualment, realitzen formació continuada a les seves seves, fan divulgació de la Fisioteràpia i del Col·legi mitjançant la seva participació en esdeveniments que succeeixen al seu territori, i estan altament implicades en les activitats que els CFC realitza a la seva província.

Un altre organisme col·legial amb qui tenim la sort de poder comptar són els Grups d'Interès, creats durant el deganat del Sr. Escarmís i la seva Junta de Govern. Aquests òrgans col·legials són el resultat de la intenció de diversos fisioterapeutes d'una zona geogràfica determinada de donar a conèixer i fomentar la professió dins del seu àmbit territorial concret. Actualment hi ha vuit grups d'interès: el Grup d'Interès de les Terres de l'Ebre, el Grup d'Interès d'Osona i Ripollès, el Grup d'Interès del Maresme, el Grup d'Interès del Penedès, el Grup d'Interès del Vallès Oriental, el Grup d'Interès del Vallès Occidental, el Grup d'Interès de l'Anoia

i el Grup d'Interès de l'Alt Urgell. Són la cara de la Fisioteràpia i del CFC al seu territori.

I finalment, comptem amb els Grups de Treball, l'objectiu dels quals és donar un tractament més científic o tècnic a aspectes rellevants o d'interès per a la Fisioteràpia o els fisioterapeutes. Despleguen la seva activitat en relació a l'àmbit d'actuació que en constitueix el motiu de la seva creació. Actualment n'hi ha dos: el Grup de Treball de Fisioteràpia en Arts Escèniques i el Grup de Treball de Fisioteràpia Aquàtica – UFAE, que va publicar el *Manual de Fisioteràpia Aquàtica* al 2013.

L'etapa de la Junta de Govern presidida pel Sr. Escarmís coincideix amb l'època del pas de diplomat a graduat (2008-09), que amb els màsters i doctorats que segueixen al nivell de grau, havien d'obrir el camp a la investigació en Fisioteràpia, fet d'extraordinària importància per al reconeixement científic i social de la nostra professió.

Amb el deganat del Sr. Escarmís i la Junta de Govern que l'acompanyava, la Fisioteràpia va entrar a les escoles catalanes amb la campanya "La Fisioteràpia a l'escola", que tenia

La Fisioteràpia va entrar a les escoles amb "La Fisioteràpia a l'escola".

El Grup de Treball de Fisioteràpia Aquàtica – UFAE va publicar el *Manual de Fisioteràpia Aquàtica* al 2013.

HISTÒRIA

com a objectiu donar a conèixer a pares, mestres i alumnes quins moviments han de fer els nens i nenes en situacions quotidianes per tal de prevenir futures patologies.

El mes de maig de 2011, el Sr. Escarmís va convocar eleccions anticipades a la Junta de Govern. Seria en aquell moment, que el Sr. Manel Domingo arribaria al deganat del CFC, posició que encara manté després d'haver guanyat les últimes eleccions el passat mes de novembre. A l'etapa de la primera Junta de Govern del Sr. Domingo li corresponen, entre d'altres, la creació del Premi al Fisioterapeuta de l'Any (2011), un reconeixement col·legial que premia l'activitat laboral d'un fisioterapeuta col·legiat i que es va entregar per primera vegada coincidint amb la *II Jornada col·legial: Les Teràpies Manuals en la Pràctica Clínica*, una jornada que l'any següent canviaria el seu nom i format –que encara perdura fins ara- passant-se a anomenar *Jornada de Fisioteràpia Neuromusculosquelètica* i afegint un dels aspectes que més identifiquen les jornades del CFC, les *masterclass*, uns tallers pràctics amb grups reduïts que permeten adquirir un coneixement pràctic i real de les temàtiques exposades a la jornada matinal.

El Sr. Manel Domingo és l'actual degà des de l'any 2011.

La *Jornada de Fisioteràpia Neuromusculosquelètica* de 2013 va afegir un dels aspectes que més identifiquen les jornades del CFC, les *masterclass*.

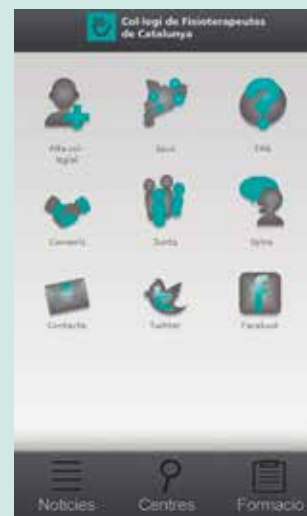

L'arribada de la primera Junta de Govern presidida pel Sr. Domingo va estar marcada per diversos aspectes prioritaris que ja va anunciar en la seva presa de possessió: la defensa dels drets dels usuaris a rebre una atenció sanitària adequada, la millora de les possibilitats d'ocupació dels nostres col·legiats, l'augment de la presència de fisioterapeutes en el sistema sanitari públic català, així com la projecció dels nostres professionals a la societat civil... i com portar a terme aquest últim punt? Doncs endinsant-nos de ple dins del món de les noves tecnologies, si el món avançava, el CFC havia d'avançar al mateix ritme, d'aquesta manera aconseguiríem la visibilitat que desitjàvem. La ciutadania ens havia de conèixer i havia de saber qui érem i què fèiem i, d'altra banda, havíem de donar la possibilitat als nostres col·legiats a comunicar-se entre ells, de teixir xarxes per compartir coneixement... només així la Fisioteràpia avançaria i es convertiria en una professió no només de present, sinó també de futur.

Vam començar amb el Facebook i el Twitter (2011); li van seguir la Jornada Fisioteràpia, TiC i 2.0 (2012), una aposta innovadora i diferent que va marcar un punt d'inflexió en quant a la interacció entre col·legiats presents i fisioterapeutes en xarxa. Mesos més tard, el CFC inaugurava la seva app per a mòbils intel·ligents, que havia de facilitar els tràmits als nostres col·legiats i possibilitar, a la ciutadania, el procés de localització tant de centres com fisioterapeutes.

Posteriorment, al 2014, juntament amb el Colegio de Fisioterapeutas de la Comunidad de Madrid vam desenvolupar la campanya "12 mesos, 12 consells de salut", que té continuïtat aquest 2015. L'objectiu d'aquesta proposta és oferir, cada mes, a la població, recomanacions de salut i explicar què pot fer un fisioterapeuta per ajudar prevenir lesions o patologies.

La cirereta al pastís l'hem posada amb la creació del canal de TV del CFC (www.fisiotv.cat), que va iniciar el seu camí el mes de maig del 2014 i s'ha convertit en un punt de convergència de molts fisioterapeutes gràcies a les entrevistes enregistrades, reportat-

El Facebook i el Twitter del Col·legi (2011) i l'app per a mòbils intel·ligents (2012) són una mostra de l'aposta del CFC per les noves tecnologies.

La campanya "12 mesos, 12 consells de salut" ofereix, cada mes, a la població, recomanacions de salut i explica què pot fer un fisioterapeuta per ajudar prevenir lesions o patologies.

HISTÒRIA

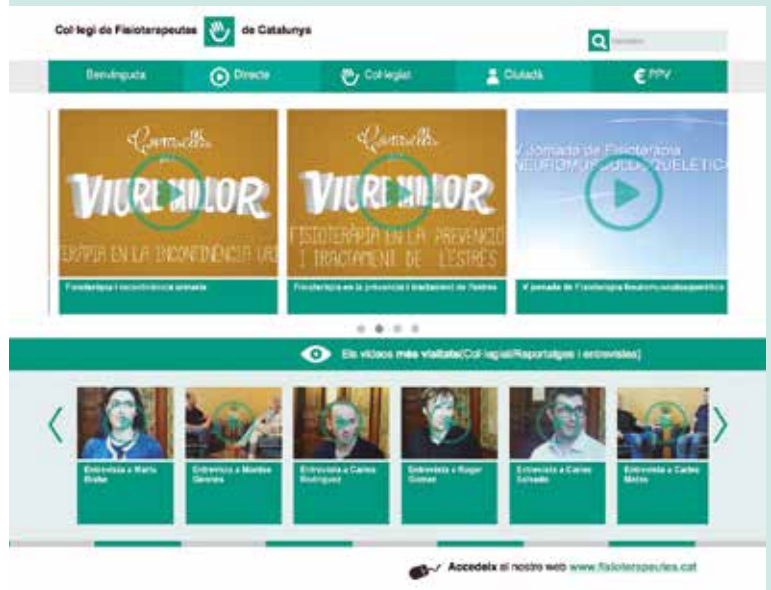
ges realitzats, consells de salut oferts i la possibilitat de seguir les jornades col·legials en *streaming*.

A més també vam canviar el format del Dia Mundial de la Fisioteràpia, que des de sempre havia consistit en un envelat divulgatiu, per una gran festa de caràcter lúdic, solidari, participatiu i oberta a tothom, el DiFT, que va celebrar la seva primera edició el mes d'octubre de 2012.

A nivell professional, l'arribada al deganat del Sr. Domingo i els seus companys de Junta de Govern va permetre consolidar la relació amb l'*Ordre des Masseurs-Kinésithérapeutes* francesa per intentar millorar la mobilitat professional entre ambdós països (2011), va propiciar la creació de la formació en línia i dels seminaris tècnics, la intervenció a nivell estatal promovent i liderant la creació d'especialitats –que encara perdura- i la definició d'*acto fisioterapèutic* (2012), però sobretot cal destacar el SOL (2011), un servei que té com a objectiu principal orientar i ajudar el col·legiat a fi que pugui assolir els seus objectius personals i professionals en l'exercici de la Fisioteràpia mitjançant un repositori de recursos on el fisioterapeuta pugui cercar de manera clara i endreçada la informació que l'ajudarà tant en la tasca de cercar feina com en l'autoocupació.

A nivell econòmic podem dir que, a dia d'avui, hem liquidat el préstec hipotecari de la nostra seu actual i que s'han dut a terme polítiques econòmiques que ens han permès avançar com a professió i poder-nos plantejar -en un futur no gaire llunyà- ampliar les instal·lacions col·legials per donar-vos un millor servei a vosaltres, els col·legiats.

Vint-i-cinc anys!!! Segur que per als fisioterapeutes veterans sembla que va ser ahir quan el Parlament de Catalunya va donar llum verda a la creació del CFC, però ja ha passat un quart de segle! un temps en el qual cada Junta de Govern que hi ha hagut al Col·legi, cada persona que n'ha format part, ha intentat treballar sempre, sempre, en benefici de la nostra professió, la Fisioteràpia, i en benefici dels qui cada dia lluiteu i treballeu dur per situar-la al lloc que li pertoca; aquests sou vosaltres, els fisioterapeutes. Mil gràcies!

El canal de TV del CFC va iniciar el seu camí el mes de maig del 2014.

El DiFT va celebrar la seva primera edició el mes d'octubre de 2012.

Des d'aquestes línies volem donar les gràcies a totes aquelles persones que, amb els seus records i la seva memòria, ens han ajudat a elaborar aquest article: Sr. Pere Narbona, Sr. Francesc Escarmís, Sr. Daniel Jiménez i Sr. Manel Domingo.

FisioTv.cat

*Connecta't amb
la Fisioteràpia*

Entrevistes, consells, jornades... *i molt més!*

**Col·legi
de Fisioterapeutes
de Catalunya**

www.fisiotv.cat

La Fisioteràpia catalana: dels soterranis a la televisió

Enric Sirvent Ribalda

Doctor en Antropologia per la URV

Diplomat en Fisioteràpia

Professor titular de Fisioteràpia de l'Escola Universitària Gimbernat

Contacte: enric.sirvent@eug.es

L'any 1999, José María Cabezalí [1] va publicar un estudi transversal en el qual s'estimava la proporció de ciutadans empadronats a Barcelona que coneixien i identificaven els principals elements constitutius del rol professional del fisioterapeuta. L'estudi, realitzat en base a les mateixes zones urbanes utilitzades per l'Institut d'Estadística per a la confecció del padró municipal i a una metodologia estricta, recollia una mostra de 1.067 individus (amb un interval de confiança del 0,95%) en la qual es preguntava sobre qüestions com: si –l'entrevistat– havia sentit a parlar, coneixia el seu rol o havia estat client de Fisioteràpia. En aquell moment, ara fa menys de 15 anys, tot i que un 84,8% dels enquestats havia sentit parlar de Fisioteràpia, el 71,9% no coneixia cap centre de Fisioteràpia, el 15,2% no sabia amb què relacionar-la i un 20,5% la relacionava amb massatges, gimnàstica o esport. Tot plegat, el 64% dels enquestats no posseïa una idea clara del què era i representava la Fisioteràpia.

No conec cap estudi més actualitzat que el ja citat de Cabezalí el 1999 a la ciutat de Barcelona, però no tinc cap dubte que, avui dia, hi ha més d'un 28% de persones d'aquesta ciutat que coneixen algun centre de Fisioteràpia, i més d'un 20% que relacionarien la Fisioteràpia amb quelcom més que un massatge, que la veurien com a una alternativa terapèutica o un complement per a un estil de vida més saludable. En aquesta direcció tenim l'estudi de G. Rodríguez Fuentes [2] realitzat el 2008 a la ciutat de Pontevedra o el de Marián González de 2012 [3]; ambdós mostren una tendència a un més ampli coneixement de la disciplina per part de la població (no tant de les diferents especialitats) respecte del treball de Cabezalí al 1999.

Sense anar més lluny, un estudi de la Universitat de Vic datat al 2008 mostra que el 92% dels estudiants que s'havien matriculat a les diferents escoles de Fisioteràpia a Catalunya ho havien fet com a primera opció, dada que presenta almenys un cert coneixement previ de la disciplina [4].

D'acord amb el meu criteri, l'increment del coneixement de la disciplina rau en diferents factors. La publicitat en la premsa escrita, la televisió, la ràdio, la presència de fisioterapeutes en els diferents esports, la pròpia publicitat del Col·legi de Fisioterapeutes de Catalunya que, en aquest sentit, estableix com un objectiu estatutari –al seu art. 5/g– “fomentar la Fisioteràpia com a mitjà adequat per a la millora de la salut dels ciutadans” o l'existència de l'àrea social i ciutadania on es publiquen informacions i es detallen consells útils per als ciutadans. També ajuda, al respecte, la publicitat de les diferents universitats catalanes que són, sens dubte, elements que han afavorit el coneixement –i la utilització– de la professió. Però, segons el meu criteri, hi ha altres elements clau que fan que la Fisioteràpia sigui, actualment, alhora una alternativa i un complement en el camp de les Ciències de la Salut. Elements que analitzarem a continuació, primer des d'una aproximació documental de la història de la Fisioteràpia a l'estat espanyol i a Catalunya i, més endavant, sota una mirada antropològica social i cultural, les quals, al meu criteri, són les claus que, des de mitjans dels 60 del segle passat, han portat la Fisioteràpia catalana dels soterranis de l'Hospital Clínic i Provincial/Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona als platós de televisió, a la retransmissió esportiva o als programes de salut 2.0.

Des d'aquestes línies volem agrair públicament a l'entranyable professor i amic Enric Sirvent la seva disponibilitat i generositat per escriure'ns un article que, més enllà de ser una visió de l'evolució de la Fisioteràpia a Catalunya des de la seva perspectiva més social i quotidiana, també ens ofereix una valuosa anàlisi antropològica de la nostra professió.

Una aproximació documental

En una aproximació a la història de la Fisioteràpia a l'estat espanyol [5] i a Catalunya, la primera referència documental la trobem al 1888 quan Bertrán Rubio utilitza el terme 'agents físics' com sistemes de curació [6]. L'any 1857 es crea oficialment la figura del Practicant com a professional que precedeix en les seves funcions a les dels fisioterapeutes i que, segons García Martínez [7] era l'hereu de les tècniques desenvolupades pel Cirurgià menor o Barber, Sagnador o Ministrant, ocupacions desaparegudes legalment al 1857. Per a la historiadora de la Medicina Mariabel Porras, la Fisioteràpia –reconeguda com a disciplina pertanyent a les Ciències de la Salut– va néixer arran d'un estat d'opinió favorable, que va permetre el desenvolupament de la Llei d'Accidents de Treball de 1900 i, posteriorment, les lleis de 1922 i 1932. Aquestes lleis pretenien la reincorporació al treball dels anomenats –per la pròpia llei– invàlids i mutilats. La seva aplicació arriba de mans, entre altres,

dels metges obreristes i traumatistes que veuen en la pràctica la necessitat d'ajudants especialitzats que treballin a les sales de Fisioteràpia [8]. D'acord amb Porras, [9] aquest fet va derivar en la creació, el 1921, del Instituto de Rehabilitación de Mutilados e Inutilizados i del Instituto de Reeducción Profesional de Inválidos del Trabajo que, a partir de 1933, acollia persones portadores d'alguna discapacitat. La seva reestructuració tindria com a finalitat servir de "*clínica, residencia eventual y escuela de recuperación de lisiados, baldados, paralíticos, tullidos y deformes*" [10] o, en l'àmbit de l'educació especial, per als "*retrasados, anormales, subnormales, débiles mentales, tullidos, o llamados también idiotas, imbeciles, bobos o tontos*" [11].

El següent referent ens porta a l'any 1952 quan per ser fisioterapeuta s'havia d'obtenir primer el títol d'Ajudant Tècnic Sanitari –després de 4 anys de batxillerat i de 3 a la Facultat de Me-

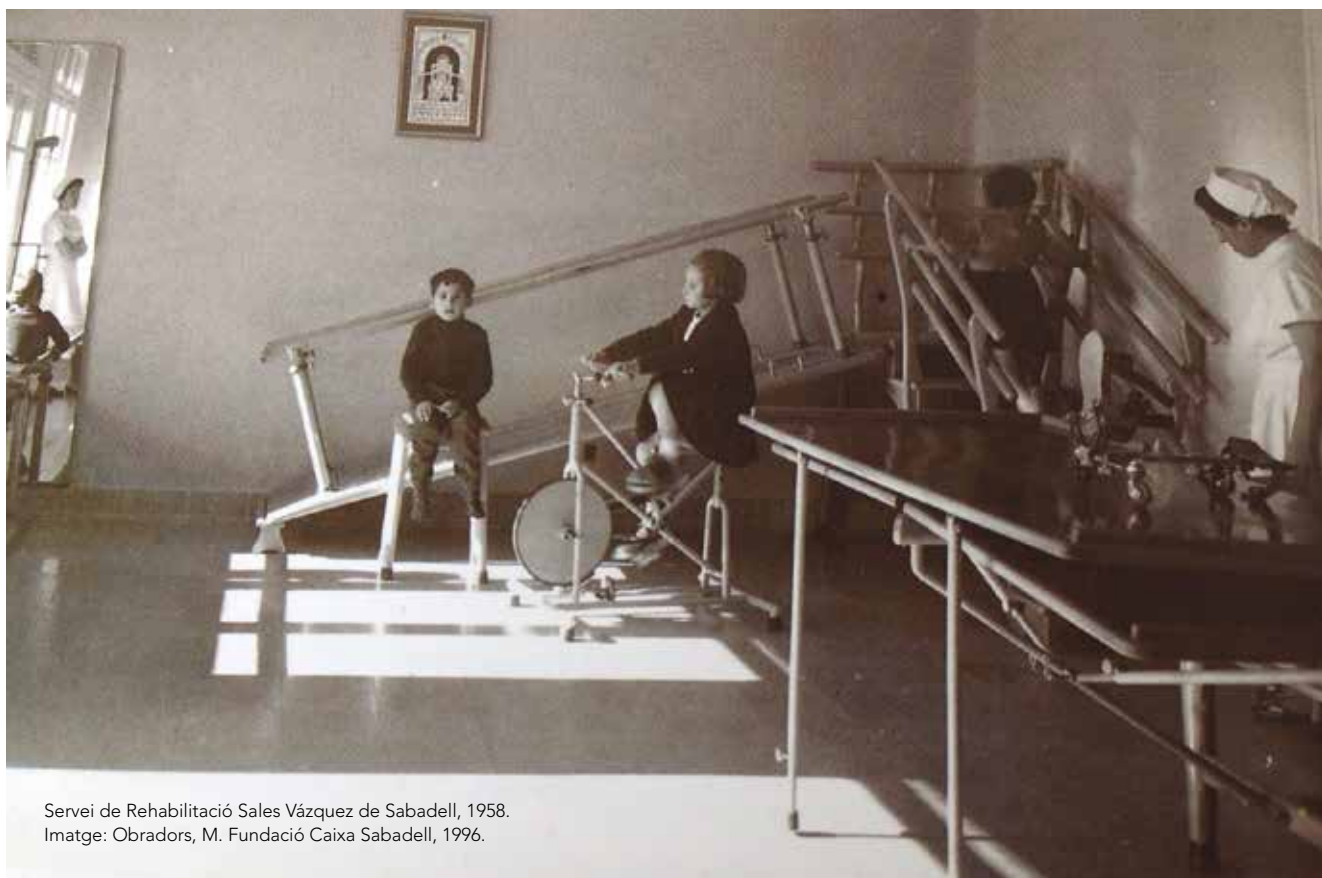
dicina– i, després de 2 anys més, el títol d'Ajudant en Fisioteràpia expedit pel *Ministeri d'Educació Nacional*, per al qual es requeria "*ser menor de 36 años y no presentar ningún defecto físico que dificulte el ejercicio de la profesión*" [12] o, al 1957, amb la creació dels programes d'estudis de les especialitats d'ATS, entre elles la Fisioteràpia, que requeria superar les assignatures d'anatomia, fisiologia, rehabilitació d'afeccions mèdiques i quirúrgiques i, sobretot, les relacionades amb els diferents processos traumatològics, ortopèdics i neurològics, massatge, electroteràpia, hidroteràpia i gimnàstica [13]. Finalment, hi ha dues dates que van resultar determinants per a la disciplina a Catalunya: l'any 1973 amb el decret que desenvolupava les Escoles de Fisioteràpia i que portava a la creació, al curs acadèmic 1985-1986, de l'Escola de Fisioteràpia Gimbernat [14] i la creació, ara fa vint-i-cinc anys del Col·legi de Fisioterapeutes de Catalunya [15].

Els humits soterranis del Clínic en la foscor blanc i negre dels 60

Al curs acadèmic 1964-1965, als soterranis del Clínic s'estaven produint uns fets que, al cap d'un temps, definirien la Fisioteràpia catalana tal i com la coneixem ara. Tot va començar amb la creació del Servei de Rehabilitació per a nens i nenes que patien les seqüeles de la poliomièlitis. Fundat pel neuròleg Ramón Sales Vázquez (1907-1971), el Servei, adscrit a la Càtedra de Pediatria de la Facultat de Medicina del professor R. Ramos i al Departament de Neurologia de la Clínica Mèdica Uni-

versitària del professor Pere Pons, volia donar resposta fisioterapèutica als milers de nens i nenes que s'havien infectat d'aquesta malaltia entre el 1950 i el 1964 arran de la pandèmia de poliovirus humà, una afectació molt important a l'estat espanyol, especialment per l'ocultació que el Franquisme va fer de la malaltia. Tot i que la vacuna ja l'havia desenvolupada Jonas Salck al 1952 als EUA, el règim franquista no es va plan-tejar la vacunació fins al 1963. Segons Rodríguez i Seco [16], aquesta indolèn-

cia davant la malaltia i desídia per la vacuna –que solament arribava als més pròxims al règim o als més rics– era la conseqüència de desavinences internes entre famílies i institucions franquistes: el *Seguro Obligatorio de Empleados* –depenent de Falange– o la *Dirección General de Sanidad* –gestionada per militars catòlics–, i de la manca d'intenció política de generar despeses, atès que els diners s'estaven utilitzant per altres interessos com ara la construcció del Valle de los Caídos. Cal tenir

Servei de Rehabilitació Sales Vázquez de Sabadell, 1958.
Imatge: Obradors, M. Fundació Caixa Sabadell, 1996.

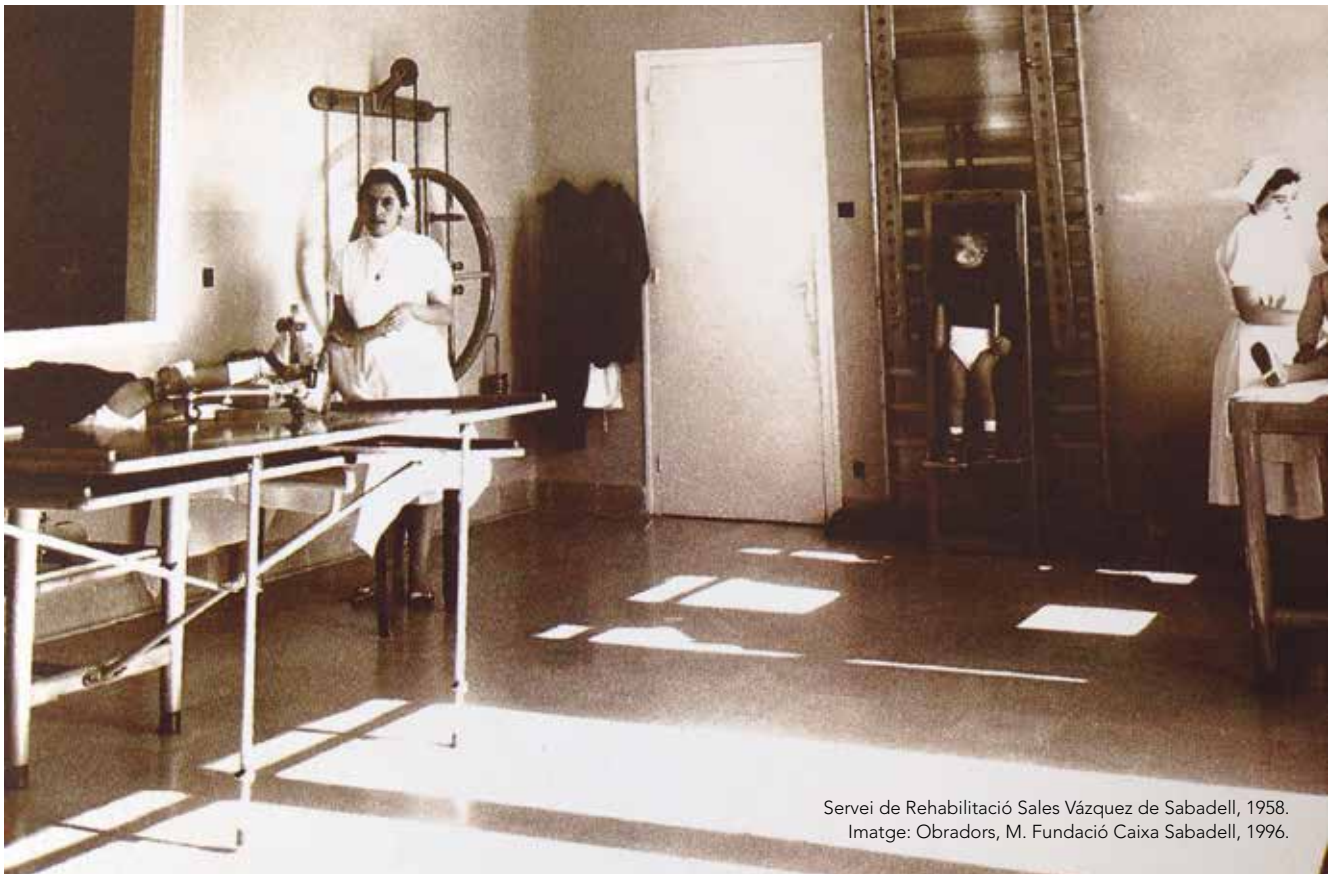
en compte que la publicitat enganyosa que arribava de l'Estat indicava que el valor de les vacunacions equivalia a 600.000 pessetes per cada nen. Perversa falsedat que va portar a molts nens a la mort i a la discapacitat ja que, en realitat, la vacuna de Salck estava lliure de taxes (per desig del seu descobridor) i el preu de la vacunació era de 9 pessetes (per als pacients pobres), quantitat que, comparada amb les obres del Valle, era plenament assumible. El Règim ocultava els casos que apareixien diàriament a centenars a tot l'Estat (de 1954 a 1963 es van documentar 14.000 casos i 2.000 morts), de fet, quants més casos s'anaven produint, menys notícies apareixien a la premsa i més negació de l'epidèmia hi havia per part dels responsables del Règim. No crec que sigui casualitat que el primer servei de rehabilitació que va existir a Barcelona estigués situat als tètrics soterranis del

Clínic dels 60. D'acord amb el meu criteri, la ubicació no devia ser tan casual i probablement amagava l'intent d'ocultació de la malaltia i, de pas, de tot allò que mostrés diferències, com la discapacitat. Sales, que més endavant seria el sisè president de la Sociedad Española de Neurología (durant el període 1961-1965) i que havia participat en la creació d'un servei de rehabilitació infantil a Sabadell al 1958 era, llavors, un dels experts catalans en la malaltia i proposava, en un estudi basat en 188 casos de poliomièlitis paralítica aguda detectats a la ciutat de Barcelona [17] —de la mateixa manera que la secció de seqüeles de la poliomièlitis de l'Hospital Municipal d'Infecciosos de Nostra Sra. del Mar dirigida des de 1953 (i fins 1965) per Rafael Esteve de Miguel i del Servei de Neurologia i de Poliomièlitis de l'Hospital de Nens Pobres de Barcelona, dirigit pel Dr. C. Fajardo—, que

les teràpies físiques havien de ser una part imprescindible del tractament de les seqüeles.

Producte d'aquesta convicció, Sales (més endavant director de l'Escola de Fisioteràpia Ramón y Cajal i cap del Servei de Rehabilitació de l'Hospital Universitari Vall d'Hebron de 1966 a 1971) [18] va iniciar, en aquella sala del soterrani, la formació dels aproximadament 12 ATS que més tard constituïrien la primera promoció d'Especialistes en Fisioteràpia.

Segons el meu informant [19], estudiant d'aquella primera promoció, l'espai del soterrani on s'ubicava el Servei era just davant del dipòsit de cadàvers; això implicava que, de vegades, és produís la coincidència d'un nen entrant a fer Fisioteràpia amb el trasllat d'un cadàver a la porta d'en-

Servei de Rehabilitació Sales Vázquez de Sabadell, 1958.
Imatge: Obradors, M. Fundació Caixa Sabadell, 1996.

front. Es tractava d'una sala amb un olor nauseabund d'humitat que al matí era pràcticament insuportable. Humitat produïda per les banyeres d'aigua que, en escalfar-se, impregnaven amb el seu vapor les parets construïdes amb rajola valenciana de ceràmica blanca fent que contínuament regalimessin i acabessin plenes de fongs d'un color entre negre i verdós que tapava gairebé tot el blanc de València. El tètric espai construït constava d'un vestíbul per rebre als nens, d'una petita sala on els metges –professors de pràctiques [20]– enguixaven diàriament cames, braços i esquenes dels nens i les nenes operats i ingressats al Clínic o aquells que un cop d'alta, i si els pares disposaven de mitjans, eren conduïts a unes teràpies tortuoses i doloroses. Al costat de la sala de guixos s'ubicava la sala de les banyeres causants de les humitats; es tractava d'uns estancs

d'aproximadament 2 metres de llarg per 1,5 d'ample on se submergien els nens per moure'ls les cames o els braços. Els futurs fisioterapeutes, el Sr. Eugeni i alguna que altra auxiliar, s'ajupien per tal de moure genolls i turmells. L'espai central del Servei el conformava una gran (i molt freda a l'hivern) sala on es feien més evidents que a cap altre lloc les col·leccions de fongs. Enganxades a les parets unes espatlleres i, a prop, una vella gàbia de Rocher de color gris que s'utilitzava amb aparellatges grisos, sacs de sorra i cordes també de color gris amb les quals se subjectava els nens per fer traccions i estiraments. Junt a la gàbia, una escaleta i una roda d'espatlla o eina que s'utilitzava fa molts anys –i sembla ser que, en alguns llocs, encara avui– en la rehabilitació de problemes de l'espatlla i que, arran de la cultura del totxo –i no sé sota quines direc-

trius–, està present en les anomenades "rutes del colesterol" dels pobles de Catalunya, cosa que fa que moltes persones grans, si bé és probable que millorin dels seus nivells de colesterol, necessitin assistència fisioterapèutica per als seus pobres tendons. Recordo al respecte, com, després de conèixer altres possibilitats terapèutiques per a l'espatlla, les rodes de l'hospital públic de Sabadell on jo treballava a principis dels 90 varen entrar en desús 330 dies a l'any, la resta de dies va ser el lloc escollit per penjar-hi les garlandes i les boletes de Nadal. Puc afirmar que des d'aleshores, miraculosament, les patologies d'espatlla dels pacients del nostre departament milloraven dia a dia. Al centre, tres lliteres per a mobilitzacions de cames i espatlles i un aparell anomenat Forn de Bier en ús encara actualment en el món de l'estètica. El forn consistia en una caixa de fusta

Servei de Rehabilitació Sales
Vázquez de Sabadell, 1958.
Imatge: Obradors, M. Fundació
Caixa Sabadell, 1996.

quadrada d'aproximadament 1 metre cúbic amb forats a cada un dels cantons. La caixa estava folrada per dins amb amiant, que s'escalfava amb alcohol. Arribada a una certa temperatura s'hi introduïen els braços, les cames o els turmells. Diu el meu informant, mig seriosament mig en broma, que sempre hi havia la por de que alguns nens poguessin ésser engolits per la caixa. Completaven l'escenari una cubeta de parafina per a termoteràpia superficial de conducció, uns focus d'ones curtes i infrarojos distribuïts estratègicament prop de les lliteres, un pla inclinat i unes quantes cadires de rodes. En aquest punt, vull destacar que els inicis de la Fisioteràpia a Catalunya estaven basats, gairebé en exclusiva, en la mecanoteràpia i no tant en la teràpia manual tal i com es practicava a partir de 200 quilòmetres en direcció Nord-est, i que no va arri-

Roda d'espalla a la "ruta del colesterol" de Can Deu, Sabadell.
Imatge: Sirvent, E, 2015.

bar a Catalunya fins a la segona meitat del segle passat. De fet, la gran majoria d'aparellatges i instruments que s'utilitzaven als departaments de Fisioteràpia i/o Rehabilitació provenien del cap de la rehabilitació laboral. Als ja esmentats forns de Bier, rodes d'espatlla, gàbies de Rocher o espatlles s'hi afegien taules de mans, cargols de ferro que s'afluixaven i es collaven constantment, manetes per fer pronosupinació, barretes d'extensió i flexió del canell, etc. Segons això, queda clar que el naixement de la Fisioteràpia, tal i com la coneixem ara a Catalunya –i a l'estat espanyol– va trobar, arran de la pandèmia de poliomièlitis, una continuació a les institucions que, com assenyala Maribel Porras [8-9], s'havien creat per llei a principis del segle xx per assistir als anomenats “*invalidos del trabajo, tullidos...*”.

El funcionament del Servei fins a aquella primera promoció s'aconseguia amb l'ajut d'un assistent dels metges. Un auxiliar que, paradoxalment, va ser el primer monitor de pràctiques d'una disciplina de la qual no en tenia el títol. Això feia que aquest ajudant mèdic (Sr. Eugeni) no hagués estudiat mai com es feia la mobilització d'una articulació o un petit estirament. Val a dir que en aquells temps encara no havien arribat –de manera extensa– a l'estat espanyol cap tipus de publicacions que parlessin de tècniques musculars. Recordo com el meu entrevistat, el Dr. Domingo Ruano [21], catedràtic d'anatomia de la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona durant el període 1996-2003, se sorprendia quan, a finals dels 60, anava els diumenges a la tarda –juntament amb els seus amics catedràtics de traumatologia o reumatologia– al camp del Barça i veien els primers estiraments que practicaven els jugadors abans

dels partits com una cosa ben estranya (i totalment fora de lloc); sorpresa que arribava més enllà de la graderia, inclús als jugadors dels equips contraris que mai havien vist res semblant. No és estrany que, davant d'aquesta manca d'informació internacional, en els primers anys de la Fisioteràpia (i encara avui), els estudiants de la disciplina dediquessin, en aquells principis, molts caps de setmana de la seva vida a formar-se amb professors de fora, inicialment amb l'ajut del que més tard va ser el primer degà del Col·legi de Fisioterapeutes de Catalunya: Alberto Núñez, i que, sota el paraigua de l'Escola Ramón y Cajal, arribaven especialment de França o Bèlgica, on la Fisioteràpia ja feia anys que existia per impartir aquells llarguíssims seminaris que molts vam patir –i gaudir– que començaven a primera hora del dissabte i acabaven el diumenge a última hora del vespre. Tampoc resulta estrany que la Fisioteràpia catalana donés la benvinguda a fisioterapeutes estrangers com ara l'estimada June Nystrom, nascuda a Chicago, de pares suecs, que el Dr. Palazzi va portar a Catalunya perquè treballés amb nens afectats de poliomièlitis i que mai més va marxar, tot impulsant i difonent la Fisioteràpia. Aquests fisioterapeutes vinguts de fora acabaven essent responsables de la formació de molts fisioterapeutes [22].

Els pacients que els primers fisioterapeutes catalans rebien als soterranis eren alguns afectats d'artrosi o postoperats de l'aparell locomotor, però la gran majoria eren els nens i nenes afectats de poliomièlitis. Alguns no havien estat operats i, d'altres (com el relat que fan, de primera mà, alguns afectats de poliomièlitis a la Barcelona de finals dels 60, similars als de les associacions postpolio de l'estat espanyol), eren

pacients encomanats a les mans dels cirurgians de l'aparell locomotor que, sense dubtar de la seva intencionalitat ni de les evidències científiques en què, en aquells temps –no *internautics*– es van basar (probablement similars a les actuals en moltes patologies), eren esclaus del paradigma de “*restitució anatòmica*”, no sempre coincident amb el concepte de “*restitució a la funcionalitat*” o d’“*adaptació a les discapacitats*”. Practicaven múltiples intervencions quirúrgiques de tendons, ossos o músculs (una i altra vegada) als nens i nenes que patien seqüeles del poliovirus per veure si cada cop s'assemblaven més al model anatòmic corporal “normal” (a l'esquelet anatòmic), com ens mostra el programa d'investigació de TV3 “*Pòlio, crònica d'una negligència*” [23]. Així doncs, els primers estudiants de Fisioteràpia van esdevenir uns veritables especialistes en tractaments de les seqüeles de la poliomièlitis arran de la pràctica diària i de la formació rebuda, formació que, segons els programes d'estudis, incloïa un coneixement exhaustiu de patologia humana (en especial de les infeccions que afectaven el sistema nerviós i l'aparell locomotor), de l'anatomia i, especialment, de la biomecànica. Sens cap mena de dubte la “*Fisiologia articular*” de Kapandji era el llibre de capçalera –la *Bíblia*– d'aquests nous professionals.

June Nystrom.

Aquest interès, dels primers programes d'estudi per a futurs fisioterapeutes, per l'anatomia i la biomecànica, anava, doncs, més enllà de la descripció dels textos clàssics com el Testut [24] i donava importància, a més de a l'estructura, a la funció, al perquè de la formació dels òrgans (des d'una visió embrionària funcional incipient) més que al què de la seva forma, o a la Facilitació Neuromuscular Propioceptiva [25] més que a l'estàtica anatòmica. Aquest canvi d'enfocament no era casual; el gironí Francesc Barnosell Nicolau (1918-2006) estava introduint a Catalunya un nou concepte clau, un nou cos per a la Medicina i la Fisioteràpia: la Unitat Funcional del Cos. Barnosell, que s'havia llicenciat en Medicina a la Facultat de Medicina de Barcelona, s'estava dedicant des del 1949 a la Medicina Terapèutica Física al mateix Clínic. Primer en processos de rehabilitació toràcica i, posteriorment, en el tractament de la poliomielitis. Al 1952 es va traslladar a Londres i, al seu

Dr. Francesc Barnosell Nicolau.

retorn, va introduir a Catalunya l'esmentat concepte d'"Unitat Funcional" definit per ell mateix com el *conjunt d'estructures de les quals depèn la funció de tot un sistema* (es refereix als sistemes articulars, musculars o tendinosos). Barnosell fundà al 1951, al costat de l'enginyer industrial i metge reumatòleg Josep Maria Poal Ballarín (1922-1989), l'actual Sociedad Española de Rehabilitación y Medicina Física (que en un primer intent s'anomenava Sociedad Española de Fisioterapia y Recuperación Funcional). Aquell mateix 1952 va ser nomenat cap del Servei Central de

Rehabilitació de l'Hospital de la Creu Roja a Barcelona i, posteriorment, del mateix servei integrat a la Càtedra de Terapèutica Física de Mariano Badell Suriol (catedràtic que havia desenvolupat àmpliament el propi concepte de Terapèutica Física). La integració de la Rehabilitació a la càtedra comportava una estranya barreja de conceptes dispersos: d'una banda la Farmacologia de l'escola de García Valdecasas, de l'altra la Radiologia i, tercer, la rehabilitació, disparitat que es posava de manifest quan es comparen els isòtops radioactius amb els exercicis físics [26].

Dr. L. Testut.

El concepte d'Unitat Dinàmica no era sinó l'aplicació clínica d'un nou paradigma que implicava una visió diferent del cos. El procés d'aprenentatge anatòmic a Catalunya –tant de la Fisioteràpia com de la Medicina– s'estava gestant a partir de la transmissió externa de coneixement [27], en base a una noció totalitària del cos derivada de l'*Anatomie*

des Menschen de Braus, del 1929 [28], que havia aterrat a l'estat espanyol a la dècada dels 40 en substitució del model descriptiu tant de l'anatomia clàssica testuniana com de l'embriologia desenvolupada per Jaume Pujiula a l'Institut Biològic de Sarrià [29]. En definitiva, un nou paradigma de coneixement anatòmic que no implicava solament la trans-

formació puntual del saber. El nou paradigma del cos anava més enllà de les Ciències de la Salut i s'acomodava dins d'un moment de canvi social i polític del tardofranquisme i, com en la major part de les situacions de canvi, s'acompanyava d'aplaudiments i clatellades que s'estaven produint al paranimf del Clínic, un pis més amunt.

Un pis més amunt. Paradigmes, paranimf, aplaudiments i clatellades

Durant el curs acadèmic 1968-1969, en plena crisi per la reforma de la universitat espanyola proposada pel ministre d'Educació i Ciència (de 1968 a 1973), José Luis Villar Palasí (1922-2012) [30], a la Facultat de Medicina de Barcelona es va escoltar l'aplaudiment més eixordador i llarg que la majoria dels meus informants, estudiants de l'època, recorden haver presenciat mai en el seu període formatiu. L'aplaudiment sorgia de mans dels més de mil estudiants de Medicina, d'ATS i de Fisioteràpia en pràctiques que abarrotaven el paranimf i el pati central de la Facultat en un gris matí de tardor. L'ovació anava dirigida al professor Francisco Orts Llorca (1905-1993), convidat per Domingo Ruano a dictar una classe magistral –organitzada per la Càtedra d'Anatomia– sobre la influència de l'embriologia moderna en el saber anatòmic.

Ruano havia generat, durant els dos anys que portava a Barcelona, una renovació que es concretava en tres aspectes clau: la posada en marxa d'una embrioteca semblant a la que el seu mestre Orts Llorca mantenia a Madrid i que era continuadora de la iniciada, anys abans, a la mateixa facultat madrilenya pel professor Pedro Ara Sarrià (1898-1973); la incorporació d'especia-

listes (traumatòlegs, oftalmòlegs, cirurgians i, fins i tot, un veterinari) al Departament d'Anatomia, i la creació del primer Servei de Donació de Cossos (inaugurat en aquest mateix curs acadèmic) similar a l'existent a la Facultat de Medicina de la rue de Saint Pères, de París. En definitiva, una metamorfosi del Departament d'Anatomia que obria pas a una època de canvis en el saber i les pràctiques anatòmiques a la Universitat de Barcelona, i no solament a Medicina, també a la Infermeria i la Fisioteràpia catalanes.

Com en qualsevol ritual, l'aclamació que els estudiants van dedicar a Orts anava més enllà del contingut de la seva classe en la que explicava una nova manera de veure l'Anatomia. Contenia dos significats simbòlics diferents, tots dos interpretables i aparentment aïllats, que amagaven la interconnexió d'un ampli ventall de fenòmens associats al saber anatòmic, i alhora a l'Espanya que caminava –al final del Franquisme– cap a la Transició Democràtica. Una polarització del sentit simbòlic dels aplaudiments estudiantils en dos significats que contenien ordres morals, de saber anatòmic i de caràcter social. En definitiva, una bipo-

laritat entre els dos pols proposats per Víctor Turner [31] per a la comprensió dels símbols rituals: l'ideològic i el sensorial. En el primer s'aplaudia, sense massa consciència, atès que es tractava d'estudiants dels primers cursos de Medicina, el contingut estequiològic d'una nova manera de saber anatòmic en què l'anatomia dels morts de Vesali donava pas a la de l'individu sa, viu, canviant, operant i dialògic de Braus i d'Orts [32]. El pol sensorial anava més enllà del coneixement del cos i incloïa sentiments cap al vell professor Orts Llorca que "havia obert un portell de llum a les penombres de l'Anatomia

Dr. Francisco Orts Llorca. Imatge cedida per la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya.

espanyola de principis del segle xx" [33]. Aplaudiments a la figura de l'anatomista format i reconegut a l'estranger i, alhora, a un personatge que havia patit les represàlies del règim franquista i que, tot i això, era reconegut pels seus detractors com "l'extraordinari professor en Anatomia i Embriologia que ha desenvolupat i ampliat l'obra iniciada pel seu mestre Pedro Ara Sarria" [34]. Orts, per sobre de tot, simbolitzava la figura del mestre i, alhora, en paraules de Ruano, el més pobre (en contraposició als molts catedràtics de l'època que compaginaven les seves càtedres amb luxoses consultes privades) de les universitats d'Espanya i del qual Orozco Acuaviva relatava després de la seva mort al 1993. Records d'Orts a Cadis passejant per la platja de la Caleta recollint esquelets de rizòpodes i petxines o, com explica Ruano, passant gana, transitant per Cadis i per Madrid, amb una gastada jaqueta i uns humils pantalons. Mestre que presumia que a l'arribar a la facultat penjava les seves idees per posar-se la bata i que s'autodefinia com a demòcrata, republicà i, mig seriosament mig en broma, com un "rojo geográfico". Els seus càrrecs de professor a la Facultat de Medicina de València [35] durant la Guerra Civil espanyola de 1936-1939 i com a cirurgià al front de Llevant (València i Altea) van ser els que més endavant el van portar a ser represaliat pel règim franquista, rebaixat d'escalafó, apartat de la seva càtedra i acusat de càrrecs compatibles com "haver introduït ideologies estrangeres des de càtedres i ateneus en detriment de les essències pàtries, en uns temps en què tot allò referent a la República era negatiu" [36].

En un exercici de lliure comparació, els estudiants veien en aquests canvis de paradigma per conèixer el cos anatò-

mic, per analogia, també un canvi polític. L'aplaudiment a Orts era també la bufetada d'uns estudiants als càrrecs polítics i acadèmics franquistes, professors que al 1968 seguien barrejant la formació de l'*Espíritu Nacional* amb l'ensenyament de l'Anatomia o la Medicina [37]; defensors de la *Silla del Estudiante Caído* que dictaven classes d'Anatomia vestits amb la camisa blava i la gorra de Falange. Cadira que simbolitzava, en el blanc i negre de les universitats espanyoles del 1966, el triomf del nacionalcatolicisme i l'absència forçada dels estudiants franquistes que havien mort durant la Guerra Civil. Seients que tenien pintat l'escut franquista i de la Falange al respall, i no podien ser ocupats, sota cap concepte, pels estudiants, atès que es consideraven sagrats i en els quals, més d'un estudiant, evidentment no caigut, va ser furiosament agredit per haver-hi intentat seure, o colpejat i vexat per part de comandaments del *Sindicato Español Universitario* i de la *Falange Española* als soterranis de la facultat com una estratègia per infondre por a la menor desviació ideològica de qualsevol estudiant [38]. D'acord amb el Dr. Talgo Commie, en aquells moments estudiant dels primers anys de Medicina, davant la falta de respecte evident dels estudiants dels 60 pel símbol, havia ordenat serrar la cadira per la meitat per evitar, físicament, el seu ús.

En aquest context és, doncs, on el model anatòmic descriptiu donava pas –de mans d'Orts i Ruano– a una nova manera de conèixer l'Anatomia. Els temps del clàssic Testut [39] s'estaven esgotant i les noves escoles amb orientacions anatòmiques similars d'Orts (a Madrid i, per extensió, a Barcelona) i Escolar (a Zaragoza), s'imposaven [40].

La nova Anatomia planteja el coneixement de la morfologia a partir de dues grans branques: la descriptiva, en quant a forma, i l'embriologia com explicativa dels canvis soferts per l'organisme en el seu procés de formació. Per tant, l'anatomia de l'ésser viu. Alhora, subdivideix aquest saber, d'acord amb una visió més àmplia dels òrgans i les parts del cos, en una de general o topogràfica i l'altra sistemàtica o especial, que completa els estudis de l'anatomia descriptiva, investigant el desenvolupament dels sistemes, òrgans i aparells. Afegeix la interpretació de les causes que determinen la forma i constitució del cos com a expressió de nombroses condicions vitals, hereditàries i mediambientals a la recerca, des del seu passat embriogènic, d'un sistema harmònic.

A diferència de l'anatomia únicament descriptiva utilitzada a Catalunya fins aleshores, proposava l'estudi d'anatomia i organogènesi per separat. El text *Anatomía Humana* (Científicomèdica: Barcelona, tres volums i sis edicions) de Francisco Orts Llorca formula estudiar el cos a partir de la morfologia i l'organogènesi en un sol text. Tractat es-

Orts, F (1944). Anatomía Humana.

crit durant el seu període de separació forçosa de la càtedra entre 1939 i 1944, que aleshores ja va ser considerat un text revolucionari per a molts anatomistes (inclòs el seu amic Henri Rouvière), i que continua estant vigent 71 anys després. He pogut constatar que en el curs acadèmic 2013-14 encara està present en les recomanacions bibliogràfiques dels professors d'Anatomia de tres de les principals facultats de Medicina de Catalunya, de fet, és el llibre més antic de totes les recomanacions de lectura anatòmica. Resumint, la proposta d'Orts justifica la connectivitat entre les diferents parts de l'aparell locomotor i d'aquest amb les vísceres –especialment els músculs abdominodiafragmà-

tics–. En definitiva, una mirada pròxima a l'obra de Braus que, al 1929, ja parlava de connectivitats justificades des del procés embrionari i des de les que s'articulaven, 20 anys després –a partir 1949–, les teories de l'anomenat cos "global" pròpies de la fisioterapeuta francesa Françoise Mézières, i les posteriors redefinicions de, entre altres: Philippe Souchart, Godelieve Denys-Struyf, Philippe Campignon, Leopold Busquet, Thomas W. Myers o, més recentment (al 2015), dels catalans Ricard Tutusaus i Josep Maria Potau [41].

En definitiva, el cos anatòmic es modificava, i el nou model s'obria pas a l'aleshores única Facultat de Medicina. Tot

això seria determinant en la configuració de l'escenari en el qual, uns anys més tard –en el període entre 1964 i 1980–, es desenvoluparien les noves disciplines de les Ciències de la Salut com la Fisioteràpia, la Infermeria o, més tard, la Teràpia Ocupacional. Com claus del nou escenari: la jerarquització de l'Hospital de Sant Pau, que implicava un canvi del model formatiu i assistencial mèdic; la creació de programes d'especialització mèdica (MIR), i la creació de la nova Facultat de Medicina de la Universitat Autònoma de Barcelona al 1968, usant ja aquest patró.

Les dobles legitimitats i les múltiples validacions

Em preguntava abans sobre els fets que han portat a l'augment del (re)coneixement de la Fisioteràpia i inferia motius

que tenen a veure amb un parell de dobles legitimitats: per una banda, l'herència rebuda dels vells terapeutes ma-

nuals; per l'altra, el coneixement sobre representacions anatòmiques diferents a les hegemòniques de la biomedicina.

L'èxit d'una herència rebuda

Més enllà de l'ús (fisio)terapèutic de la calor, el fred, el corrent elèctric o els exercicis corporals, la Fisioteràpia utilitza la mà per als seus tractaments, obtenint, així, una doble legitimitat situada en l'ús del contacte manual com a eina terapèutica. Contacte que sota el nou paradigma de cos basat en la Teoria Social del cos de Turner o la noció d'*embodiment* o encarnació de Csordas [42], va més enllà de la dicotomia cos/ment i acull la convicció de que no és que "tinguem" un cos sinó que "som" un cos que utilitzem per relacionar-nos. Des d'aquesta perspectiva disminueix el rebuig pel contacte corporal i, com a conseqüència, existeix una millor transmissió i ac-

ceptació de l'avantatge terapèutic de les teràpies físiques. De manera molt resumida, les condicions en les quals s'ha desenvolupat la terapèutica física ha estat, al llarg de la història, lligada a la concepció del cos i de la salut. De manera molt resumida i sense entrar en detall, a l'Antiguitat grega i romana, la noció de salut es relacionava amb la teoria dels humors i amb els 4 elements principals i, per tant, la seva promoció passava per l'equilibri entre els humors existents al cos i els que s'havien d'evacuar. Per contra, l'Edat Mitjana, caracteritzada per la manca de metges especialment a les àrees rurals, comportava que l'assistència fos practicada "indiferentment per

endevins, curanderes, bruixots, *hueros* o sanadors, confonent pràctiques amb remeis empírics, rituals màgics i recursos religiosos; l'ús de coccions d'herbes s'acompanyava de conjurs màgics" [43]. En aquest sentit, Vaillant [44] defensa que avui, el recurs a medicines paral·leles, complementàries o les que utilitzen la teràpia manual, s'acompanyen d'una certa reminiscència del paradigma representat pels sanadors del període previ a la socialització de la Medicina, especialment a les àrees rurals. No es tracta de que la pràctica actual de les teràpies manuals no gaudeixi d'un important marc teòric basat en l'anatomia, la biomecànica o la patologia; més aviat cal veure

que, com els antics remeiers, la teràpia manual prové històricament del saber ancestral i requereix d'una relació personalitzada entre el terapeuta i el pacient, d'un contacte corporal inhereent al tractament. En aquest sentit, el fisioterapeuta, de la mateixa manera que l'antic *huesero*, esdevé alhora un expert en corporeïtat (en el sentit més integrador de la paraula), un veritable entès en tal o qual malaltia o disfunció, inclosos els diferents àmbits d'actuació. Tanmateix, com des de fa centenars d'anys, trobem la figura del terapeuta en aparell locomotor, com els barbers o les *sobadoras*; en ginecologia i obstetrícia, com les antigues *llevadores*; en respiratori o en farmacologia, com les *remeieres* o, en mal d'ull

com les *meigas*. Recordo, al respecte, un pacient que havia nascut a finals del segle XIX. Aquest senyor m'explicava com, de petit, anava amb el seu avi a la fira del bestiar de Sabadell on cada any arribaven firaires amb cavalls, rucs, bous o mules per fer negoci. Entre la multitud de gent –compradors i venedors– que es movien durant uns dies pel recinte, s'hi trobaven dues classes de terapeutes de l'aparell locomotor: per una banda el barber que, a més de treure queixals curava els nens d'espantat –cura que es practicava als nens que patien el mal d'espantat–, un mal que consistia bàsicament en la pèrdua de la gana, tristesa i nus a l'estómac. El tractament radicava en practicar una manipulació “per des-

penjament” després d'un diagnòstic basat en l'*end-feel* de flexió dels braços i aproximació dels dits del mig de cada mà que donaven la mida d'alguna desviació del tronc (el que ara seria una alteració postural) a dreta o esquerra. Just després de la manipulació el nen millorava del nus d'estómac i recuperava les ganes de menjar (de fet la mare ja duia un entrepà per no perdre massa temps). D'altra banda hi havia el *huesero* del que l'avi del meu pacient n'era client, que era un veritable especialista en lesions de l'aparell locomotor i al que ell anomenava “arreglador d'ossos” o “osser”. De fet els seus clients eren gent amb mal d'esquena, d'ossos o aquells que durant l'últim any s'havien trencat algun

Gaudeix dels avantatges del 25è Aniversari per a col·legiats/ades i familiars de:

HIGIENE BUCAL

15€

amb revisió gratuïta inclosa

IMPLANTOLOGIA

990€

Inclou Implant i Corona

FINANÇAMENT
55 € x 18 mesos
SENSE INTERESSOS

ORTODÒNCIA

25% dte.

Inclou Invisalign

+ 0€ SERVEIS GRATUÏTS: 1a visita, revisions i radiografies intrabucals

Barcelona Girona Badalona Cornellà Granollers L'Hospitalet de Llob. Manresa Mataró Sabadell Sant Boi de Llob. Tarragona Terrassa Vic Vilanova i la Geltrú + Alcalà de Henares Castelló Madrid Saragossa València

Preguntes per la nova ortodòncia transparent

27 Clíriques dentals pròpies

902 119 321 www.ioa.es

Promocions no acumulables amb altres descomptes. Data vàlida: Consultar clínica

os i presentaven rigideses. Aquest arreglador d'ossos viatjava amb un carro dins del qual hi havia una llitera per estirar-hi els clients. En arribar a la fira reclutava uns quants nens (entre els quals s'hi trobava el meu pacient) i els regalava un petit obsequi com un caramel o un dolç. A canvi, havien de situar-se al voltant del carretó i tocar ben fort una trompeteta que els deixava. A la seva ordre, els nens començaven a tocar, tots alhora i ben fort, la trompeteta, mentre que ell aprofitava el moment per fer una mobilització forçada, lògicament sense anestèsia, d'algun genoll, colze o turmell amb seqüeles de rigidesa conseqüència d'una fractura o una lesió. La qüestió era que els futurs pacients que estaven a la cua esperant el seu torn no sentissin els crits de dolor del mobilitzat. El cas és que arregladors d'ossos, barbers, llevadores o remeieres tenien

un públic fidel al que tractar, cadascú en la seva especialitat, professionals coneguts i reconeguts pel boca-orella. Sense voler entrar en comparació, una part important de la Fisioteràpia actual posseeix una doble legitimitat que utilitza, per una banda, la mateixa que figura de l'expert i, per l'altra, la que proporciona el coneixement reconegut pels seus estudis universitaris, i que molts cops –encara que no sempre– ajuda a entendre, al cap de tants anys i des del coneixement anatòmic, biomecànic o fisiològic, què li passava a tal o qual vèrtebra, fàscia, múscul o nervi quan el barber o l'arreglador d'ossos practicaven la cura d'espatllat.

Penso que l'èxit d'aquesta ambivalència la constitueixen: el sumatori de l'esmentat coneixement especialitzat –transmès socialment a partir del boca-orella–, l'ús de la mà com eina empí-

rica (també científica) de la pràctica manual del dia a dia –no hauríem d'oblidar que la mà, com a part corporal evoca, com una sinècdoque, el cos com un tot de manera que el fisioterapeuta queda definit mitjançant termes com "tenir bona o mala mà", "tenir mans de plata", "tenir mans de sant" o "posseir un do a les mans"–, i, finalment, el que es deriva de la percepció cultural actual d'un cos objecte dels interessos del mercat, sotmès a pressions contínues des de tots els mitjans de comunicació, botigues, publicitat –inclosa la de l'aigua embotellada– que comporten el desig de posseir un cos anatòmicament perfecte; desig que en moltes ocasions porta a un sobreús corporal que s'associa al concepte de cos-màquina, al domini i control corporal, a l'enduriment i, per aquest motiu intervenen, entre d'altres, els fisioterapeutes.

L'èxit de les representacions anatòmiques sobreposades

Entre els anys acadèmics 2003-2004 i 2012-2013 vaig realitzar una investigació de doctorat basada en l'Observació Participant com a principal eina d'investigació qualitativa [45] que tenia com a objectius primordials veure si l'Anatomia i la Fisiologia, tal i com jo les havia estudiat a finals dels 70, constituïen l'única explicació de la realitat del cos, o bé si, com em temia –arran de les lectures d'antropologia transcultural sobre les diferents nocions de cos– no era sinó una representació més –i, per tant, simbòlica– de les múltiples possibles sobre el cos humà. També era la meva intenció veure si el coneixement es transmetia amb les mateixes representacions i els mateixos principis a quatre de les disciplines de les Ciències de la Salut (Medicina, Fi-

sioteràpia, Infermeria i Teràpia Manual). Però, gairebé com una qüestió personal, volia saber si el trànsit entre la Fisioteràpia basada en la mecanoteràpia i la termoteràpia dels soterranis del Clínic dels 60, i la que es basava en el diagnòstic funcional/general del cos, la teràpia manual, l'autoconsciència corporal, la imatge i el control motor o la correcció postural que s'ensenyava als 2000 era, com també em temia, el producte d'un canvi de representació del cos. Aquesta atribució de sentit al cos humà només podia ser entesa des d'un estudi longitudinal, que permetia reconstruir com, en relació a la noció de cos que els estudiants (de les Ciències de la Salut) tenien en començar els seus estudis i que havien adquirit a través de diversos àmbits, sociofamiliars i educa-

tius, se superposaven en paral·lel altres nocions amb atribucions de significats diferents vingudes de les pròpies Ciències de la Salut, amb la correlació dels seus propis paradigmes vigents. Totes aquestes qüestions van ser plantejades en base a una continuïtat de sentit que s'anava produint en el cicle formatiu. En definitiva, em plantejava si, en la praxi, el nou model brausià de totalitat vivent era recollit per la totalitat de les disciplines de les Ciències de la Salut i si, almenys durant el període formatiu de l'aparell locomotor, s'aprofitaven tots els seus recursos.

L'estudi posava de manifest que l'ensenyament d'Anatomia a les diferents disciplines observades era diferent. Si bé en els programes de l'etapa inicial

no s'advertien grans diferències entre les quatre disciplines –de fet, a totes s'estudia el cos anatòmic hegemònic propi de la biomedicina caracteritzat per plànols, eixos i regions anatòmiques separades–, en els estudis de Fisioteràpia d'una part significativa de les universitats catalanes s'afegeix, amb major o menor influència en el pla d'estudis, una representació alternativa que suposa el pas a una noció brausiana, visió en la qual les parts de l'aparell locomotor es connecten entre si. Connexió que en alguns plans d'estudis integren la relació entre l'aparell locomotor i els òrgans interns com el cor, els ronyons, l'estómac o el fetge.

En ambdós casos, el cos "total" ja no és la suma reduccionista o mecanicista de les parts del cos anatòmic. La nova noció integra les parts en un tot holístic. És a dir, un cos en el qual totes les regions guarden, sinèrgicament, una relació entre elles ja sigui en relació a la postura o l'activitat. I això suposa el pas d'una noció corporal a una altra. Per tant: variabilitat de models.

Per valorar la possibilitat que es produeixi variabilitat en els models cal recórrer a un suport teòric afegit: si hi ha variació en el predicament, hi ha d'haver una regularitat bàsica sobre la qual variar. Per tant, dos nous conceptes: variabilitat i regularitat bàsica. Per aquest suport han resultat imprescindibles les lectures de l'antropòleg de la Ciència Robin Horton [46] i de la metgessa Teresa Forcades [47].

Horton recorre a diferenciar entre dos tipus de predicaments bàsics: el tancat, caracteritzat per una manca de consciència de les alternatives (es refereix a la possibilitat que apareguin noves alternatives producte de nous fenòmens), i l'obert, caracteritzat per la consciència de possibles disjuntives. És a dir, un àmbit científic que posseeix consciència de les alternatives o, millor, que accepta la possibilitat que es produeixin sense que això suposi una amenaça de caos per a la disciplina.

La Medicina, entesa com a predicament obert comporta, almenys en teo-

ria, la capacitat de tenir consciència de les alternatives sempre que, com assenjala Teresa Forcades utilitzant l'exemple de les Medicines Alternatives i Complementàries, aquestes compleixin, quasi tautològicament els criteris establerts per la medicina convencional i els seus mètodes. Efectivament, la Medicina Basada en l'Evidència, com a model formulat pel *CM Field*, proposa en la seva definició "diversificar el marc conceptual de la Medicina" [48], per tant posar en pràctica el predicament obert d'Horton. No obstant això, en la praxi es posa de manifest, com a mínim en el que s'ha observat en la investigació, que la Medicina actua com un predicament tancat (com a mínim, parcialment) atès que emfatitza únicament en el cos regional, marginalitzant la variació cap a la noció de cos total-connectat pròpia del paradigma brausià de cos interrelacionat. Podríem avançar que es tracta d'una situació paradoxal ja que, tot i que l'esmentat paradigma de Braus implica una visió de "totalitat vivent", la Medicina observa, esclava del model de cos anatòmic regionalitzat i descriptiu, el cos des de l'atomització de les seves parts. Les excepcions observades serien les interpretacions neuroanatòmiques explicades als primers cursos de Medicina –fet que no necessàriament és reproduïble a la totalitat de la pràctica neurològica-assistencial– i de Rehabilitació que (almenys en la meua observació), tot i no acceptar algunes representacions del cos total pròpies de la Fisioteràpia –com el sistema de representació del cos en cadenes musculars, articulars, neuroperifèriques o la representació en esferes– posseeix una mirada més general del cos, acceptant, com a principi de la seva disciplina, mètodes totalitzadors com les Diagonals de Kabat

La metgessa Teresa Forcades va ser una de les convidades al Sopar Col·loqui del CFC l'any 2005.

o la funció total del cos. Probablement això guardi també relació amb l'origen professional (Medicina o Fisioteràpia) dels autors de les propostes teòriques.

En aquest sentit i prenent un exemple de la pràctica, Forcades es pregunta per les raons en què la Medicina considera algunes teràpies com Alternatives o Complementàries a partir d'un exemple en el qual la Medicina podria recórrer a l'acupuntura per solucionar, sense efectes secundaris, el dolor artròsic del braç d'un pacient. En l'exemple, l'acupuntor aplicaria un tractament que redueix el dolor a través d'una tècnica pròpia. Si la tècnica es mostrés "segura i eficaç" (pel que fa als resultats), es podria incorporar, encara que des d'un enfocament reduccionista, a la Medicina oficial (de fet, el Col·legi de Metges de Barcelona té una Secció d'Acupuntura). Reduccionisme derivat de que l'anamnesi clínica s'hauria elaborat des de models diferents a l'hegemònic (que, probablement, com a mínim en el seu procés diagnòstic, no compleixen amb els criteris establerts per la Medicina oficial). En el transcurs de la investigació s'ha comprovat, repetidament, aquesta situació paradoxal que qüestiona la visió de Robin Horton respecte a entendre la medicina actual com una ciència de predicament obert. La regularitat des de la qual es produeix la variació de la visió corporal és el cos anatòmic-científic regionalitzat (biomèdic). La variabilitat és producte d'una ampliació de la teoria durant el procés formatiu, o sigui, el cos totalitari.

Si entenem les regions anatòmiques com la representació teòrica explicativa de la Medicina, els canvis es justifiquen, en la línia d'Horton, com una recerca d'una teoria explicativa (nova),

el que equival al pas de la simplicitat regionalitzada a la complexitat del cos connectat. I això, en la praxi, té una traducció que afecta al desenvolupament de la disciplina fisioterapèutica.

A tall d'exemple: alguns estudiants que realitzen les seves pràctiques externes expliquen com, al matí, al departament de rehabilitació, el seu monitor desenvolupa el seu treball basat especialment en exercicis autopassius, mobilitzacions o electroteràpia de les regions anatòmiques i, a la tarda, a la seva consulta, el mateix fisioterapeuta practica tècniques manuals derivades de la concepció brausiana totalitzadora connectiva del cos.

Des d'aquesta realitat, la pràctica de la disciplina fisioterapèutica del monitor, al matí es podria entendre com una conseqüència més pròxima a un predicament tancat –que no admet representacions d'un cos global– que a la idea d'un predicament obert que incorpori la visió holística del cos, pròpia del paradigma brausià. Al mateix temps, resultaria que la Fisioteràpia de la tarda es comporta com un predicament obert, atès que és capaç de tenir consciència de les alternatives com són les connexions corporals que porten a la totalitat vivent.

Aquesta situació paradoxal se soluciona de manera reduccionista –per part de la Medicina hegemònica–, amb l'acceptació de la Fisioteràpia regional com a part constituent de la pròpia Medicina per realitzar tractaments físics més o menys tutoritzats, situant la Fisioteràpia basada en una visió de cos totalitzat, com paral·lela, alternativa o complementària al model biomèdic (a l'estil de l'exemple de Forcades). D'aquesta manera, la visió

de cos que obtenen els estudiants de Fisioteràpia es troba a la frontera entre el paradigma de cos anatòmic i una idea holística (interdependent) del cos. En la intersecció dels límits, el cos totalitari brausià s'afegeix al cos anatòmic, de manera que la noció final de cos que obtenen els fisioterapeutes és la suma d'ambdues.

Com a últim exemple, en el procés formatiu es demana a l'estudiant que tracti el cos anatòmic des de la regionalització de les parts pròpia de la biomedicina i, de l'altra, ha d'entendre un cos connectat per aplicar, per exemple, un massatge relaxant a la paret abdominal per millorar el mal d'esquena o millorar la possibilitat de caminar. Aquesta doble visió no deixa de ser un reflex de les tensions amb què es troba l'esmentada idea actual de cos total i l'evidència de que, efectivament, en el saber i la pràctica anatòmica existeix variabilitat.

Segons el meu criteri, la suma dels dos camps d'aprenentatge sobre el cos defineix la disciplina fisioteràpica. No es tracta només de dos models per a una sola disciplina sinó d'una disciplina que es fonamenta en dos models –el derivat del paradigma de cos anatòmic i el que es basa en el cos global connectat– que, en definitiva, configuren estructures de coneixement pròpies de la Fisioteràpia. Des d'aquesta perspectiva, aquesta ambivalència és, en gran mida, l'altre gran motiu de l'èxit de la Fisioteràpia com a disciplina, èxit que l'ha portada, en el cas de Catalunya, en només 51 anys, del gris soterrani farcit de fongs (lamentablement encara hi ha molts serveis de rehabilitació ubicats a soterranis) a la banqueta del Barça, al Circuit de Catalunya, a la marató dels diumenges o al plató de la televisió.

Una reflexió final

Tot i que no és motiu d'aquest escrit, em prenc la llibertat de plantejar una pregunta sobre el futur de la disciplina: ¿seguirà, la Fisioteràpia, gaudint de l'èxit obtingut a partir (com a mínim) d'aquestes dobles validacions o s'acabarà esgotant el model ambivalent?

No tenim una resposta visionària, però sí podem inferir suposicions. Personalment penso que la disciplina hauria de ser capaç, tant en l'àmbit de la docència, de la investigació o de l'assistència, de mantenir i potenciar –fent-la extensiva a tots els seus àmbits d'acció– aquestes múltiples validacions del model. Sota cap concepte s'hauria de renunciar a la dimensió heretada del boca-orella, íntimament relacionada amb els tractaments realitzats amb la mà. La mà, com a element haptonòmic, proporciona al fisioterapeuta una sensibilitat especial. És l'eina més primitiva d'exploració de comunicació i de cura. Des d'una perspectiva socialitzadora, no hi ha res més intens que l'empatia que genera el contacte manual amb una persona malalta. És veritat que la pròpia naturalesa d'aquesta terapèutica implica grans dificultats per a la investigació. És difícil saber (o posar

en evidència) si la millora que s'aconsegueix amb un massatge s'ha produït per una resposta pròpia de l'aparell locomotor o si hi ha altres factors com els culturals, psicològics o bioquímics que es desencadenen a través del contacte. No cal obsessionar-se, el coneixement d'aquest camp de ben segur millorarà amb uns anys a partir d'anàlisis biològiques de l'aparell locomotor (com l'expressió de miosines o el camp de les reaccions musculars, fascials o nervioses al dolor) i del cervell (anàlisi a partir de la imatge del comportament dels factors motors, mecanismes de control motor i aspectes avaluable sensitius o cognitius, psicològics i culturals).

Tampoc s'hauria de renunciar a la pràctica de la Fisioteràpia per mitjans físics (valgui la redundància), no necessàriament manuals com la cinesiteràpia, el fred, la calor o l'electricitat; ni a la pràctica regional pròpia de la biomedicina ni a la visió brausiana totalitària del cos. Segons el meu parer, no solament són contraposades, més aviat a l'inrevés: són complementàries. Aquesta doble validació permetrà l'adaptació de la Fisioteràpia a les noves tecnologies com programes de control d'exercici

cinesiterapèutics domiciliaris *on-line* [49] o integració en els programes de salut 2.0. D'altra banda, facilitarà la investigació tècnica i quantitativa, tot i que, perquè les evidències obtingudes siguin realment creïbles, s'hauran de tenir en compte, també, com en l'ús de la mà, altres aspectes. D'alguna manera, sempre segons el meu criteri, la Fisioteràpia no hauria de quedar satisfeta amb la denominació "global" –per referir-se a la totalitat del cos connectat–. Hauria de donar un pas en el que no fossin només els mecanismes connectius els que justificuessin la visió totalitzadora. La veritable "globalitat" no queda justificada en determinada significació dels teixits connectius ni en la representació en cadenes o esferes. El camí de la "globalitat" de la Fisioteràpia com a disciplina corporal-manual de predicament obert ha d'integrar les anatomies (en plural) com a part de la biologia, però també aspectes essencials que relacionin la malaltia com una vivència de patiment personal i la percepció social de la malaltia i del cos. En definitiva, la Cultura en majúscula, com a conjunt complex i intercanviant des de la que s'organitzen institucions, actors i accions, relacionades amb la salut i les teràpies.

TREU PROFIT AL TEU COL·LEGI, PERQUÈ EL MÉS IMPORTANT ÉS ESTAR BEN ASSESSORAT

Si contractes dues assegurances et regalem una assegurança d'assistència personal franquiciada

- ✓ Assegurança de salut a **preus especials**, amb descomptes per famílies
- ✓ Assegurança de baixa laboral amb cobertura fins a **425 dies**
- ✓ Assegurança vida amb descomptes fins al **35%**
- ✓ Centre fisioteràpia amb cobertures totals i descomptes fins al **25%**

ALERTIS BROK
CORREDURIA DE SEGUROS
EUROGESTIÓ

Bibliografia

- [1] Cabezali, JM.; Sala, J.; Sánchez, J.; Sirvent, E.; Xipell, T (1999). "El rol del fisioterapeuta: encuesta de opinión en la ciudad de Barcelona". *Fisioterapia* (vol. 21; 3: 157-168).
- [2] Rodríguez Fuentes, G.; Lantarón Caeiro, E.M.; González Represas, A.; Gutiérrez Nieto, M (2008) "Conocimiento previo sobre fisioterapia que presentan los alumnos de nuevo ingreso de la Escuela Universitaria de Fisioterapia de Pontevedra". *Fisioterapia* (30(4):168-179).
- [3] González Gutiérrez, M (2012). "¿Sabe realmente la población general cuándo puede acudir a un fisioterapeuta?". *Efisioterapia.net*, visitada 9/2/2015.
- [4] Consulta sobre l'estudi de matriculacions a la Universitat de Vic http://www.uvic.cat/sites/default/files/Roda_prensa_nov2008.pdf
- [5] Per a més informació sobre Història de la Fisioteràpia a l'estat espanyol, consultar: "Monografía. Historia de la evolución de la Fisioterapia (1813-2013). Fisioterapia actual, *Cuestiones de Fisioterapia* 42; també: Toledo, JV (2013). *La poliomiéltis en España (1880-1970). Su impacto sobre el desarrollo de las técnicas en fisioterapia*, Universidad Miguel Hernández, Elx; també: Meroño-Gallut, A. J (2010). *Desarrollo científico de la Fisioterapia en España. Estudio de los artículos publicados en la Revista Fisioterapia (1979-2006)*. Universidad de Sevilla. Tesis Doctoral.
- [6] Raposo, I [et al.] (2001). "La Fisioterapia en España durante los siglos XIX y XX hasta la integración en las escuelas universitarias de fisioterapia". *Fisioterapia* (23 (4): 206-217).
- [7] García Martínez, MJ.; Chillón Martínez, R (2013). "La figura del practicante como precedente profesional del fisioterapeuta en España". *Cuestiones de Fisioterapia* (42 (E): 229-245).
- [8] Porras, M (2006). "La medicina y los seguros en el abordaje del problema de los inválidos del trabajo en España en la primera mitad del siglo XX". *Hist. Cienc. Saude-Manguinhos* (13 (2): 393-410).
- [9] Martínez Pérez, J.; Porras, M (2006). "Hacia una nueva percepción social de las personas con discapacidades: Legislación, medicina y los inválidos del trabajo en España (1900-1936)". *Dynamis* (26: 195-219).
- [10] Preámbulo del decreto de 5 de junio de 1933, *Gaceta de Madrid* de 7 de junio de 1933.
- [11] González Pérez, T (2009). "Itinerario de la Educación Especial en el sistema educativo. De la Ley Moyano a la Ley General de Educación", en Berruero Albéniz, M.R.; Conejero López, S (coords.). *El largo camino hacia una educación inclusiva: la educación especial y social del siglo XIX a nuestros días: XV Coloquio de Historia de la Educación, Pamplona-Iruñea*. (1: 249-260).
- [12] Gómez, B [et al.] (1996). "Apuntes para una historia de la Fisioterapia". *Cuestiones de Fisioterapia*. ((3): 91-112).
- [13] Meroño, J.; Rebollo J (2013). "Consolidación científica de la Fisioterapia en España. Un análisis de la historia". *Cuestiones de Fisioterapia* (42 (E): 254-264).
- [14] Reial Decret de 17 d'agost de 1973 2293/73. Publicat al *Boletín Oficial del Estado* al 1974.
- [15] Llei 7/1990 de 30 de març de creació del Col·legi de Fisioterapeutes de Catalunya. DOGC 1277- 6.4.1990.
- [16] Rodríguez, JA.; Seco, J (2009). "Las campañas de vacunación contra la poliomiéltis en España en 1963". *Asclepio* (Vol. LXI. (1): 81-116).
- [17] Sales Vázquez, R (1955) "Poliomiéltis: epidemiología y profilaxis. A propósito del brote de 1954". *Anales de Medicina y Cirugía* (Vol. XXXV (121-122): 231-267).
- [18] *La Vanguardia* 11/12/1971 p: 31.
- [19] Informació obtinguda a partir d'entrevistes en profunditat amb el Sr. Francesc Escarmís. Veure: Sirvent, E (2013) *Del cuerpo regional a la totalidad viviente: Saber y prácticas anatómicas de las Ciencias de la Salud en Barcelona 1960-2012*, Tesis doctoral, Tarragona: Universitat Rovira i Virgili, [en línia] disponible a: <http://www.tesisenred.net/handle/10803/119536> (pp. 318-333).
- [20] Segons Escarmís, l'equip mèdic i docent del Servei incloïa, a part del Dr. Sales Vázquez, dos metges més: el Dr. Barberà que treballava alhora a la Mútua Metal·lúrgica i el Dr. Balaguer. Ambdós van ser professors de les primeres promocions de l'Escola Ramón y Cajal.
- [21] Sirvent, E.; Comelles, J.M.; Renú, J (2013). *Ensenyar a dues mans. El sofà amb Domingo Ruano Gil*, disponible a: <http://elmargindelmargen.blogspot.com.es/2013/12/ensenyar-con-las-dos-manos-el-sofa-con.html> i <https://vimeo.com/82323013>
- [22] Aquesta arribada, des de l'estranger, d'experts en disciplines de les Ciències de la Salut no solament es va donar en la Fisioteràpia, també la Teràpia Ocupacional a l'estat espanyol, els serveis d'assistència a lesionats de guerra o del treball, es van nodrir de terapeutes arribades d'altres indrets com ara Anglaterra, Alemanya, Bèlgica o, com en el cas de la Teràpia Ocupacional catalana, amb la colombiana Betsabé Méndez.

- [23] Veure: <http://blogs.ccma.cat/senseficicio.php?itemid=52499>
- [24] Testut, L.; Latarjet, A (1948). *Tratado de Anatomía humana*, (1a ed. 1889, 4 vols.). Barcelona: Salvat y Cía.
- [25] Em refereixo al mètode PNF d'Hermann Kabat.
- [26] Barnosell també va presidir des de 1972 la *International Federation of Physical Medicine and Rehabilitation i l'Académie Médicale Européenne de Réadaptation*. Per a més informació consultar: Sirvent, E (2013), *op cit.* (pp. 17-18 i 230-233).
- [27] Sirvent, E (2011). "Del cuerpo anatómico regional al cuerpo global: el cambio de paradigma en la enseñanza anatómica en Cataluña durante la Transición Democrática". *Transmisión del conocimiento médico e internacionalización de las prácticas sanitarias: una reflexión histórica* (pp. 349-353). Ciudad Real: SEHM.
- [28] Braus, H.; Elze, C (1934). *Anatomie des Menschen* (1a ed. 1929, 2 vols.). Berlín: Springer.
- [29] Velasco Morgado, R (2014) "La lucha por la supervivencia de la embriología en una institución privada en la España del siglo xx: las crisis del Institut Biològic de Sarrià". *Asclepio* (66 (2): p062, doi) <http://dx.doi.org/10.3989/asclepio.2014.26>
- [30] *La Vanguardia* 24 -10-1968: port.
- [31] Turner, V (2005) *La selva de los símbolos*. Madrid: Siglo XXI.
- [32] Smith-Agreda, JM (1999). *Escolar. Reconstrucciones humanas por planos de disección: prontuario y nomenclatura*. Barcelona: Espaxs.
- [33] Orozco Acuaviva, A (1993). "La Orientación Biológica de la Anatomía Orts Llorca". *Anales de la Real Academia de Medicina y Cirugía de Cádiz* (29: 33-37).
- [34] Gil Vernet, S (1974) "Prof. Dr. Pedro Ara Sarria". *Anales de Medicina y Cirugía* (54: 85).
- [35] Orts va guanyar per oposició la càtedra d'Anatomia a la Facultat de Cadis al 1935 i va ampliar el seu coneixement en embriologia a Munic. El 18 juliol de 1936 el va sorprendre a Benidorm, on s'havia traslladat per acomiadar-se de la seva família davant el seu imminent i truncat viatge a Munic becat per la Fundació Rockefeller, previst per al 21 del mateix mes, i va ser adscrit a la Universitat de València per la impossibilitat de traslladar-se a l'altra banda del front.
- [36] Claret, J (2006). *El atroz desmoche: la destrucción de la universidad española por el franquismo 1936-1945*. Barcelona: Crítica (27).
- [37] Sirvent, E (2013), *op. cit.*: (pp. 43-64).
- [38] Per a més informació consultar: Calbet, JM (1998). "El control polític dels estudiants de Medicina en la postguerra". *Gimbernat* (30: 69-74) i també: Claret, J (2006). *El atroz desmoche: la destrucción de la universidad española por el franquismo 1936-1945*. Barcelona: Crítica.
- [39] Testut, L.; Latarjet, A (1948). *Tratado de Anatomía humana* (1a ed. 1889, 4 vols.). Barcelona: Salvat y Cía.
- [40] Velasco Morgado, R (2014), "Bioquímica y embriones. La obra embriológica de José María Genís Gálvez (1924-2003) durante la dictadura franquista". *Medicina e Historia: Revista de Estudios Históricos de las Ciencias de la Salud* ((2): 16-30).
- [41] Tutusaus, R.; Potau, JM (2015). *Sistema fascial. Anatomía, valoración y tratamiento*. Madrid: Panamericana.
- [42] Csordas, T.J (1994). "Introduction: the body as representation and being-in-the-world". *Embodiment and experience. The existential ground of culture and self*. Cambridge: Cambridge University Press (pp. 1-24); també: Turner, B (1996). *The Body and Society: Exploration in Social Theory*. Nova York: Thousand Oaks CA Sage Publications.
- [43] Adam, Ph.; Herzlich, C (1994). *Sociologie de la maladie et de la médecine*. París: Nathan Sociologie 128.
- [44] Vaillant, J (1998). "Sociologie et anthropologie du corps et kinésithérapie". *Kinésithérapie Scientifique* (431: 15-36).
- [45] Sirvent, E (2004). "Aspectos metodológicos en fisioterapia social". *Cuestiones de Fisioterapia* (25: 45-57).
- [46] Horton, R (1991). *El pensamiento tradicional africano y la ciencia occidental, Ciencia y Brujería*. Barcelona: Anagrama.
- [47] Forcades, T (2004). *Estudi observacional de l'impacte de les medicines alternatives a Catalunya*, tesi doctoral, Universitat de Barcelona (inèdita).
- [48] Cochrane (1972). "Efectividad y Eficiencia". *Cochrane Collaboration* [en línia], consultat el 10 de desembre de 2006. URL: <http://Cochrane.org/CM Field>
- [49] El control domiciliari dels exercicis físics en línia ja és una realitat. El fisioterapeuta català Vicenç Punsola ja l'utilitza per a les teràpies de la mà amb, per exemple, taules canadenques. Per a més informació sobre el tema <http://www.handtherapybcn.com>. També són realitat a Catalunya els projectes informatius i assistencials de salut 2.0. Veure: http://ticsalut.gencat.cat/ca/salut_20/iniciatives_20_del_departament_de_salut/

25 anys en 25 col·legiats

En aquest apartat hem volgut retre homenatge a diversos col·legiats anònims, però prenent com a fet rellevant i discriminatori l'any en què es van col·legiar. Així doncs, hem volgut presentar-vos un company o companya, col·legiat, cada any, a partir del 1990 i fins al 2014; vint-i-cinc col·legues de professió, homes i dones d'arreu de Catalunya, que ens ajudaran a resseguir aquests 25 anys d'història del CFC i les respostes dels quals ens serviran per veure si, realment, la Fisioteràpia i l'anhel dels fisioterapeutes ha variat molt en aquest quart de segle. Moltes gràcies a tots i totes per la vostra col·laboració.

Marisa López Lombarte 1990

Qui sóc?

Fisioterapeuta. Amant del moviment i de l'expressió corporal, preconitzo el treball conscient i la pràctica de la psicologia.

Hola!! Sóc la Marisa López, ja fa 25 anys que sóc fisioterapeuta i treballo en aquesta professió que m'agrada tant!!

La veritat és que em sento afortunada en el camp professional, sempre he estat en actiu i he treballat en molts àmbits de la Fisioteràpia. En els meus inicis vaig tenir l'oportunitat de treballar molts anys en Fisioteràpia respiratòria, això em va permetre adquirir força experiència en aquest camp. Va ser molt valuós perquè quan hi treballava, cada dia que passava era un repte i calia tenir molt bones eines terapèutiques i psicopedagògiques per ajudar a millorar les persones amb malalties tan invalidants.

Aleshores em vaig adonar que calia donar-los més eines per fer un treball global i vaig començar a submergir-me en les tècniques corporals amb base anatòmica i la psicologia.

Gràcies a allò ara treballo i m'oriento per donar autoria, per estar present al costat i acompanyant a les persones en

el seu procés de recuperació. És el que més m'omple i emociona.

A quin àmbit de la Fisioteràpia et dediques? Quina és la teva tasca professional dins la Fisioteràpia?

Al llarg de la meva trajectòria professional m'he dedicat a diferents àmbits

professionals, prioritàment, però, han estat l'assistencial i el docent els més rellevants. Fruit d'aquesta experiència actualment treballa atenent i assessorant persones tant individualment com en grup, i en aquesta tasca procuro desenvolupar la funció docent com a part integrant del desenvolupament professional. D'aquesta manera, la implicació dels clients en els tractaments té una mirada diferent i l'evidència clínica m'ha mostrat que els resultats són molt més importants. També faig tasques d'assessorament a famílies i altres professionals, detec-

ció de riscos i prevenció, assessorament en l'elecció d'ajudes tècniques i ortesi...

Com et relaciones amb el Col·legi i com t'agradaria relacionar-t'hi?

Sóc col·legiada des que vaig finalitzar els meus estudis. Segueixo la informació que el Col·legi ens proporciona. Sempre que puc m'acosto a fer alguna jornada o seminari tècnic per fer un tastet de les principals novetats i actualitzacions dins la Fisioteràpia. També truco, faig consultes per correu o telefònicament...

Quins són els teus objectius professionals? Què n'esperes de la Fisioteràpia?

De la Fisioteràpia espero que pugui arribar a tothom i que segueixi avançant cap a la qualitat. Els meus objectius són seguir treballant en continuar revisant diàriament la meua feina amb la intenció i finalitat de millorar l'atenció, avaluar allò que es pot millorar i rectificar el que no ha anat bé. Així mateix, vull seguir aprofundint i revisant els processos que es donen al llarg del vincle terapèutic, transmetre'ls i compartir-los amb altres professionals dins la meua activitat formativa o docent.

Cristina Cervantes Estrada 1991

Qui sóc?

Sóc la Cristina Cervantes, diplomada en Infermeria, diplomada en Fisioteràpia, màster en Direcció d'Institucions Sanitàries i Màster en Salut i Benestar Comunitari.

A quin àmbit de la Fisioteràpia et dediques? Quina és la teua tasca professional dins la Fisioteràpia?

El meu àmbit de treball és la Sanitat Pública i la universitat pública. Actualment estic treballant al Servei de MF i RHB del Parc de Salut Mar com a cap d'àrea. També sóc coordinadora del grau de Fisioteràpia de la Facultat de Medicina de la UAB.

Com et relaciones amb el Col·legi i com t'agradaria relacionar-t'hi?

La relació amb el Col·legi és per dues vies: una a través de la revista i els correus electrònics que ens envia el CFC a tots els col·legiats; l'altra s'ha produït

a partir de la connexió establerta amb el CFC i el grau de Fisioteràpia de la Facultat de Medicina de la UAB, que es va iniciar a partir d'organitzar sessions informatives als alumnes de Fisioteràpia i altres col·laboracions.

Quins són els teus objectius professionals? Què n'esperes de la Fisioteràpia?

Els meus objectius són poder seguir treballant dins la meua professió, desenvolupant el millor que pugui tot el que estigui fent.

Espero, de la Fisioteràpia, que vagi assolint els nous reptes professionals que la societat reclama en els àmbits assistencials i científics. M'agradaria que aquesta professió continués representant a un col·lectiu vocacional liderat per persones, amb bons coneixements tècnics, àmplia dimensió humanística i l'ambició de seguir ajudant a totes les persones que les precisen, sense utilitzar-la com una professió purament mercantilista.

Clara Nebot Vilaseca 1992

Qui sóc?

Sóc fisioterapeuta des de l'any 1992. Porto molts anys en aquesta professió i la raó de tot va ser quasi una casualitat: un accident de trànsit que vaig patir. Va ser aleshores quan vaig conèixer i endinsar-me en la Fisioteràpia, i amb el privilegi que suposa dedicar-se a ajudar les persones que passen per les nostres mans dia a dia.

I puc dir, passat tot aquest temps, que sóc una dona afortunada per poder fer i gaudir del que faig. També agraida amb totes aquelles persones que han passat, passen i passaran per les meves mans, per deixar-me fer i aprendre d'elles, i per fer possible el meu projecte.

Només puc animar a tots aquells que comencen: que aprenguin, que no perdin la curiositat, que estiguin oberts a tot el que descobreixin cada dia, que confiïn en les seves mans, que improvisin, que arrisquin i que es diverteixin jugant amb els teixits.

A quin àmbit de la Fisioteràpia et dediques? Quina és la teva tasca professional dins la Fisioteràpia?

Jo vaig formar-me en osteopatia i amb els anys m'he especialitzat en l'osteopatia ginecològica. De fet, faig el que més m'agrada fer.

La pelvis, per a mi, és el centre de tot. A través d'ella es poden canviar moltes coses, arribar a molts llocs. Tracto moltes dones que vénen a la consulta perquè tenen dolor a la menstruació, a qui només els donaven anticonceptius com a solució. Després d'haver-les tractat,

han pogut passar les seves regles sense cap de les molèsties i patiment al que se sentien condemnades. Gràcies a la divulgació de la nostra feina, a internet... la gent té accés a tractaments especialitzats com els nostres, que a la medicina convencional no tenen molt bona solució.

Estic parlant no només de dismenorrees sinó també d'infertilitats mecàniques, cistitis de repetició, molèsties al coït, tractament per endometriosis, incontinències... tot el que està relacionat amb la funcionalitat de la pelvis menor. I sense oblidar que tot està relacionat amb tot, i que per tractar un espai petit com el que tenim dins la pelvis, no podem oblidar la visió global de l'estructura, i saber que si no tractem aquell sacre, ilíacs, columna, fàscies, membranes, cadenes musculars... no donarem solució als nostres pacients.

Com et relaciones amb el Col·legi i com t'agradaria relacionar-t'hi?

Amb el Col·legi sempre he tingut molt bona relació. Crec que fan una bona

feina de divulgació, formació i atenció a tots els col·legiats. Però també crec que queda molt per fer, per regular i per millorar dins la nostra professió, i que no tot depèn ni de nosaltres ni del propi Col·legi. Al nostre país han d'evolucionar i canviar moltes coses per donar més pes i importància a la nostra tasca professional.

Quins són els teus objectius professionals? Què n'esperes de la Fisioteràpia?

L'objectiu bàsic és seguir fent el que m'agrada. Descobrir, evolucionar i aprendre cada dia de tot. Seguir començant la setmana amb ganes. Ajudar a tots aquells que passen per la meva consulta. Seguir treballant amb un gran equip com el que som avui, i millorar-lo, perquè els meus pacients trobin sempre la millor solució als seus problemes. En definitiva, seguir gaudint de tot el que faig, tant dins com fora de la meva feina. Tan simple com ser feliç com sóc.

Marta Molina Fuentes 1993

Qui sóc?

El meu nom és Marta Molina Fuentes, fisioterapeuta col·legiada número 846, de la promoció de l'any 1990-1993 de la Universitat Gimbernat de Santa Coloma de Gramanet. Vaig iniciar la meua carrera professional a l'Hospital de Cal·lella combinat amb el servei de Fisioteràpia domiciliària. Actualment tinc la meua consulta Físio Blanes, on treballo amb un equip especialista en sòl pelvià, traumatologia, neurologia i osteopatia.

A quin àmbit de la Fisioteràpia et dediques? Quina és la teua tasca professional dins la Fisioteràpia?

Actualment compagino la tasca de gestió clínica com a codirectora de l'empresa Físio Blanes amb la de Fisioteràpia traumatològica pediàtrica.

Com et relaciones amb el Col·legi i com t'agradaria relacionar-t'hi?

La relació amb el Col·legi de Fisioterapeutes és d'informació empresarial i/o d'assessoria. M'agradaria que hi hagués una col·laboració més estreta a l'hora de gestionar les relacions amb les asseguradores sanitàries privades (mútues privades), és a dir, un pas previ pactant o estipulant els preus dels actes a realitzar així com tenir un control de la competitivitat i d'intrusisme professional.

Quins són els teus objectius professionals? Què n'esperes de la Fisioteràpia?

Com a fisioterapeuta tinc com a objectius que la meua especialitat a Catalunya sigui de qualitat i específica per a cada necessitat del pacient. A nivell personal coordinar i executar un pla d'intervenció

de Fisioteràpia per poder treballar amb un equip multidisciplinari de professionals on el principal interès sigui la millora de la qualitat de vida del pacient amb un tractament totalment personalitzat i que s'ajusti a les seves necessitats.

Carles Pujol Puig 1994

Qui sóc?

Sóc en Carles Pujol Puig, fisioterapeuta i acupuntor amb el número de col·legiat 1.039, ja fa 20 anys que treballo com fisioterapeuta. Vaig cursar els estudis a l'Escola Universitària Gimbernat. Durant aquests anys he tingut la sort de no parar de treballar, he passat per diversos llocs on m'han deixat créixer professionalment; també he compartit la meua feina amb altres fisioterapeutes; des d'aquí vull agrair-los a tots que gràcies a ells i als pacients que tractem he gaudit i segueixo gaudint de la meua feina, GRÀCIES!

A quin àmbit de la Fisioteràpia et dediques? Quina és la teua tasca professional dins la Fisioteràpia?

Actualment treballo en dos àmbits dins la Fisioteràpia: el primer, rehabilitació domiciliària, on duc a terme tasques de coordinació del servei domiciliari de les àrees de Badalona i el Maresme, on hi tenim uns 30 fisioterapeutes fent la seva feina. Una de les meves funcions és donar suport i facilitar la seva tasca. El segon, consulta privada de Fisioteràpia (Punt Terapèutic); aquesta consulta està ubicada al meu poble i la comparteixo amb el meu germà bessó (Jordi

Pujol), allà donem serveis de Fisioteràpia, acupuntura i osteopatia.

Com et relaciones amb el Col·legi i com t'agradaria relacionar-t'hi?

La meva relació amb el Col·legi aquests últims anys ha estat mes aviat poca, però quan l'he necessitat m'han donat suport en tot, m'han estat de gran ajuda. Actualment rebo molts correus del

Col·legi via correu electrònic, gràcies a això tinc força informació de l'actualitat de la nostra professió.

Quins són els teus objectius professionals? Què n'esperes de la Fisioteràpia?

Els meus objectius són senzills: seguir gaudint de la meva feina, seguir ajudant les persones que reben tractaments domiciliaris i a la consulta.

Jo, de la Fisioteràpia espero que segueixi creixent com ho està fent fins ara, cada cop estem més presents en el dia a dia, podem dur a terme moltes tasques: formació, prevenció, tractaments i altres. Només cal seguir estudiant, treballant, ser constants i intentar no defallir, els nostres companys i pacients ho agrairan.

Sònia Ferrés Puigdevall 1995

Qui sóc?

Em dic Sònia Ferrés Puigdevall, tinc 40 anys i tres fills. Vaig acabar la diplomatura de Fisioteràpia l'any 1995 a les Escoles Universitàries Gimbernat. El 12 de setembre del 1995 em vaig donar d'alta al Col·legi de Fisioterapeutes de Catalunya i tinc el número 1.234. Del 2006 al 2010 vaig fer la formació per ser professora certificada del Mètode Feldenkrais per *The International Feldenkrais Federation, The European Training Accreditation Board* (Euro-TAB), el 2011 vaig fer el Grau en Fisioteràpia i el 2014 el Màster Universitari en Investigació Translacional en Fisioteràpia (EU Gimbernat). Actualment sóc professora titular de l'EUIF Gimbernat i practicant del Mètode Feldenkrais.

A quin àmbit de la Fisioteràpia et dediques? Quina és la teva tasca professional dins la Fisioteràpia?

Em dedico a la docència; des de l'any 2000 imparteixo classes a les Escoles Universitàries Gimbernat de Sant Cugat del Vallès, com a professora titular

als alumnes de primer i quart del Grau en Fisioteràpia i del Curs de formació continuada: "Coneixement de la consciència corporal a través del Mètode Feldenkrais i del Tai-txi."

La meva tasca professional dins la Fisioteràpia és seguir aprenent i transmetre als meus alumnes i als meus pacients els meus coneixements i les meves experiències, perquè coneguin el seu cos i tinguin millor qualitat de vida.

Com et relaciones amb el Col·legi i com t'agradaria relacionar-t'hi?

Al 1995 em vaig col·legiar, i al llarg de tots aquests anys m'he format amb el Col·legi de Fisioterapeutes assistint als seus cursos i xerrades (del 2002 al 2004 Curs de Monitora de Tai-txi pel Col·legi de Fisioterapeutes de Catalunya), he rebut el seu suport en projectes solidaris (l'ONG FISIOSMUNDI: Projecte de formació de fisioterapeutes a Anantapur – Índia (Fundació Vicenç Ferrer)) i també s'ha interessat per la investigació que he realitzat aquests últims anys i l'ha difós al Noticiari de Fisioteràpia ("Influència del Mètode Feldenkrais i el

Tai-txi sobre la síndrome del *Burn-Out* en escolars de 6è de primària").

M'agradaria que aquest suport se seguís mantenint i que en futurs projectes se segueixi preocupant pels fisioterapeutes i els cuidi.

Quins són els teus objectius professionals? Què n'esperes de la Fisioteràpia?

Els meus objectius professionals: seguir tenint curiositat per la Fisioteràpia per po-

der realitzar el doctorat i difondre el coneixement d'un mateix, a través del moviment, perquè es pugui fer un millor ús del nostre potencial: "el moviment és vida, sense moviment la vida és impensable".

Espero de la Fisioteràpia que cada vegada sigui més coneguda i respectada i segueixi evolucionant com ho ha fet en aquests últims anys, adaptant-se a les necessitats de cada moment.

Patrick Pons Camps 1996

Qui sóc?

Sóc el Patrick Pons, fisioterapeuta de vocació des de l'any 1996. Bàsicament m'he dedicat a la Fisioteràpia musculoesquelètica, tot i que des de fa uns 10 anys també ho alterno amb la docència. A nivell laboral tinc un centre des de l'any 1999 on ens dediquem a les mútues i també a tractar pacients privats. Dono classes tant en cursos de postgrau com en el Grau de Fisioteràpia de la UdL. Hauria pogut dedicar-me en major mesura a la docència, però a l'hora de la veritat va pesar més la clínica, per aquest motiu continuo visitant pacients. Vaig acabar la carrera pensant que els podia curar i ara només penso en poder ajudar-los en el seu camí cap a la seva millora, i això només es pot fer si tens el pacient davant. És un repte diari.

A quin àmbit de la Fisioteràpia et dediques? Quina és la teva tasca professional dins la Fisioteràpia?

Com he dit abans, majoritàriament em dedico a la Fisioteràpia traumàtica o musculoesquelètica combinat amb hores de docència. La meva evolució des de l'any 1996 ha estat evident. Quan vaig acabar la carrera tots teníem la sensació que ho podíem curar tot i els anys i el preguntar-te coses et van posant a lloc. En el món de la Fisioteràpia hi ha tantes preguntes a fer que és imprescindible

reciclar-te per tal de trobar respostes. I resumint, crec que la clau de tot és fer una bona anamnesi. Tots tractem (amb petites diferències) amb les mateixes tècniques i, per tant, ho fem de manera semblant, però no tots diagnostiquem amb els mateixos criteris. Amb l'afany de trobar respostes vaig cursar el Màster en Investigació en Atenció Primària, practico la visió integral de diagnòstic, exerceixo a la universitat i intento estudiar i llegir el que puc.

Com et relaciones amb el Col·legi i com t'agradaria relacionar-t'hi?

Hi va haver una època en què hi vaig estar implicat a nivell territorial. Actualment, em dedico a pagar les meves quotes i poca cosa més. Després de tants anys, ja he interioritzat que he d'anar pagant, vaig fent la meua vida i el Col·legi segur que s'esforça en fer el millor possible i crec que va millorant any rere any. Cal dir que quan l'he necessitat, m'ha respost bé. Però en el meu àmbit, he de dir que les mútues paguen tan malament com fa 15 anys, els fisioterapeutes cobren una misèria per fer 7 pacients alhora, jo ja pago 350 euros d'autònom. A nivell privat, hi ha companys que cobren 20 euros per sessió i, per rematar-ho, ja tenim almenys nou universitats de Fisioteràpia a Catalunya. No és culpa del Col·legi ni meua ni del col·lectiu, de qui serà?

Quins són els teus objectius professionals? Què n'esperes de la Fisioteràpia?

Els meus objectius professionals, en els darrers anys, els he lligat estretament amb els meus objectius personals i familiars. Si vols evolucionar i progressar com a fisioterapeuta has d'invertir molt temps llegint, estudiant i recopilant informació de la millor evidència, atès que en el nostre àmbit dins de les Ciències de la Salut queda molt per fer. Per aquest motiu, aconsello saber desvincular una cosa de l'altra, ja que al final no ho acabarem sabent tot ni curarem a tothom per molt que sapiguem. El

fet de tenir una filla et fa frenar i prioritzar el què realment és important. On no arribi jo, hi arribarà un altre, cap problema. Mentre, intentaré ajudar els meus pacients de la manera més ètica i professional que sàpiga. Pel que fa als meus alumnes, inculcar-los la visió particular de la Fisioteràpia que ja tenim uns quants. I ells en sabran molt més.

El fisioterapeuta hauria de ser més conscient de la complexitat de totes

les reaccions bioquímiques del cos humà i com un sistema nerviós "estressat", pot, per si sol, desestabilitzar tot el sistema. Aquest món complex d'interaccions complica la nostra feina, però no hauriem de defallir en l'intent de comprendre el vincle que tenen amb les dolences dels nostres pacients. Per aquest motiu, i tal com he dit anteriorment, crec que la nostra tasca hauria d'anar encaminada a fer un bon diagnòstic en Fisioteràpia i donar els con-

sells necessaris al pacient, per tal que sigui ell el que doni solucions als seus problemes. En aquest sentit, hauríem de ser menys intervencionistes i educar més al pacient. Ha de canviar el seu rol i el nostre. Amb uns fisioterapeutes que en sabran més que nosaltres i uns pacients educats, aconseguirem ser respectats dins del camp de les Ciències de la Salut.

Sergi Rull Vallverdú 1997

Qui sóc?

Sóc en Sergi Rull, fisioterapeuta i osteòpata de la província de Tarragona. Vaig estudiar a la Universitat Rovira i Virgili i a l'Escola d'Osteopatia de Barcelona, en ambdós casos, sóc de la primera promoció. Tinc com a aficions practicar l'esport de lleure i dedicar-me a un dels valors que crec fonamentals, que és la família.

A quin àmbit de la Fisioteràpia et dediques? Quina és la teva tasca professional dins la Fisioteràpia?

Treballo en un centre de Fisioteràpia i osteopatia on faig tant les tasques de director com assistencial. Treballem en equip i complementem el nostre enfocament a partir de l'osteopatia amb el de Fisioteràpia, que creiem, i de fet evidenciem amb els nostres resultats, que són molt complementaris. El perfil del nostre pacient és bàsicament privat i donem un tracte individual enfocat a educar la persona en la cura i prevenció de la seva salut entesa des d'un punt de vista global i multidisciplinari, ja que

amb nosaltres també treballa un nutricionista i una homeòpata.

També em dedico a la docència dins del camp de l'osteopatia i la reeducació perineal.

Com et relaciones amb el Col·legi i com t'agradaria relacionar-t'hi?

Bàsicament a partir de les comunicacions que emet i a través de correu electrònic. Valoro que aquests últims anys s'hagi aprofitat la funció del Col·legi a les províncies de fora de Barcelona.

Quins són els teus objectius professionals? Què n'esperes de la Fisioteràpia?

Els meus objectius són seguir progressant dins la meva feina a través de l'experiència, continuar formant-me i adaptar-me a nous enfocaments, intentar promocionar la nostra professió i aconseguir evidenciar els seus efectes des d'un punt de vista científic.

Espero que en la nostra professió es mantingui una identitat, no perdi va-

loració en quant a grau universitari i que s'aconsegueixi inclús progressar en donar-li més valor al nostre diagnòstic i capacitat de prescripció, això sí, ha d'anar acompanyat amb un aprofundiment dels coneixements durant els estudis.

Lluís Sánchez Villavecchia 1998

Qui sóc?

Sóc en Lluís Sánchez Villavecchia, col·legiat 2.066, un fisioterapeuta privilegiat que ha pogut estar en molts àmbits de la Fisioteràpia: geriàtrica, esportiva, traumatològica, neurològica, hospitalària, ambulatoria i domiciliària.

Val a dir que, encara que es podria dir que ja sóc un "veterà" i treballa còmodament, no ens oblidem que, quan vam començar, no era tampoc fàcil. Gairebé mai he rebutjat cap oportunitat de feina fos la que fos. M'agrada molt la meua feina i principalment això ve perquè m'apassiona l'anatomia i el seu funcionament.

El meu temps lliure el dedico a la família, l'esport i el mar. Tot i així també hi ha una part del meu temps lliure enfocada a ampliar els meus coneixements i formar-me, cosa que no deixa de ser una afició més. Tot el que es fa amb il·lusió es fa millor.

Per a mi, en tot el que faig a la vida per millorar, em baso en la mobilitat, perquè tot el que es mou funciona millor.

A quin àmbit de la Fisioteràpia et dediques? Quina és la teua tasca professional dins la Fisioteràpia?

La meua trajectòria professional ha acabat dirigint-se cap a l'osteopatia i la reeducació vestibular a la meua consulta i la docència a la UIC.

Després de molts anys aquí és on m'he centrat; com un bon diagnòstic, d'allò general a allò específic.

Entenc l'osteopatia com l'aprofundiment en l'anatomia, principalment, i l'estudi del seu funcionament m'han dut a intentar fer que el meu pacient funcioni millor. Com? alliberant aquelles estructures restringides de moviment per així deixar pas a la pròpia feina del cos i permetre la seva pròpia autoregulació.

Fisioteràpia vestibular: Quina gran troballa! El coneixement dels sistemes de regulació postural, les vies de comunicació, els efectors musculars i el seu control.

El sistema vestibular ha estat un misteri i alhora un gran desconegut per a mi. Un cop començo a entendre què és i com funciona puc aplicar-ho als pacients vestibulars fent maniobres d'alliberació i/o compensació vestibular.

El tractament va destinat als pacients amb trastorns vestibulars ja sigui en forma vertigen, desequilibri o mareig (com el de transport).

Ho podem resumir en dos grups d'actuació:

- Maniobres alliberadores per als problemes de vertigen posicional (VPPB).
- Maniobres compensatòries per als trastorns vestibulars asimètrics conseqüents d'alguna patologia vestibular perifèrica.

Docència: Col·laboro en tres formacions diferents a la Universitat Internacional de Catalunya:

- Posturologia clínica i reeducació vestibular al quart curs de grau de Fisioteràpia
- Postgrau AFE (Activitat Física i Esport)
- TEM (Tècniques d'Energia Muscular)

Com et relaciones amb el Col·legi i com t'agradaria relacionar-t'hi?

La meua relació no és molt intensa, però sí imprescindible en moments d'auxili. Ho faig per demanar ajuda quan no sé què fer amb quelcom. Tant en demandes d'assessoria, informàtica o ofertes de productes que he vist al web. També

acostumo a interessar-me per les conferències pròpies del Col·legi.

Quins són els teus objectius professionals? Què n'esperes de la Fisioteràpia?

Difícil pregunta. El que més espero és entendre millor el que faig i resoldre dubtes. Sempre, en cada pacient, en cada revisió em sorgeixen dubtes que no sempre aclareixo.

A nivell de feina, de consulta, ara em sembla que començo a estar còmode després de molts anys, encara que sí m'agradaria millorar el meu servei de reeducació vestibular, però, per això necessitaria ampliar l'espai i això avui dia fa por.

De la Fisioteràpia no sé ben bé què espero, però sí dels governants sanitaris. Sí que espero que deixin més capacitat d'acció i decisió als fisioterapeutes. Principalment em refereixo a la sanitat pública i mutual a on els recursos són petits (penso) i no hi ha un temps correcte per als tractaments fisioteràpics i tampoc hi ha les places que calen. Sempre tractaments curts i pocs fisioterapeutes a cada servei. Sobretot vull ser prudent amb aquest comentari i no generalitzar, i deixar ben clar que aquest tema no té res a veure amb la bona qualitat de sanitat que tenim ja que les situacions importants, i podríem dir vitals, són ben ateses com un dels millors països del món.

Hi ha una cosa que em preocupa i em trobo una mica impotent, és l'evolució postural que observo principalment en nens i joves. La societat rica on vivim està més pendent de la tecnologia que d'altres aspectes de salut. És per això que la Fisioteràpia preventiva hi jugaria un paper important i actualment ho veig quelcom totalment inexistent. En resum, els nens, obligats per l'estudi i estimulats pels aparells tecnològics, es passen massa temps en postures estàtiques molt contraproduents i es belluguen molt poc. La vida és moviment.

Segur que la població d'aquest país milloraria la seva qualitat de vida si hi hagués més Fisioteràpia.

Marc Fernàndez Salló 1999

Qui sóc?

Em dic Marc Fernàndez Salló i sóc fisioterapeuta per la Universitat Ramon Llull des del 1999 i osteòpata per l'Escola d'Osteopatia de Barcelona des del 2003. Cada any faig cursos de formació per anar augmentant coneixements. Treballo i visc a Girona. L'Estela, la meva dona, també és fisioterapeuta i tinc dos magnífics fills, l'Aina de 8 anys i en Jan de 5.

A quin àmbit de la Fisioteràpia et dediques? Quina és la teva tasca professional dins la Fisioteràpia?

Treballo i visc íntegrament de les meves mans. La consulta privada és el que més m'apassiona, tinc clara la meva filosofia i intento adaptar els meus tractaments a cada pacient. Ve-

re com surten contents de la consulta és la millor satisfacció.

Com et relaciones amb el Col·legi i com t'agradaria relacionar-t'hi?

Tinc poca relació amb el Col·legi, però quan l'he necessitat la seva resposta ha estat satisfactòria.

Quins són els teus objectius professionals? Què n'esperes de la Fisioteràpia?

Els meus objectius són continuar formant-me i viure d'aquesta magnífica professió que em dona una plena satisfacció personal i ens permet, a la meva dona i a mi, guanyar-nos la vida i mantenir i pujar el que més estimem, els nostres nens.

Mònica Banús de la Fuente 2000

Qui sóc?

Sóc la Mònica Banús, fisioterapeuta diplomada al 2000 per la Universitat Ramon Llull, Blanquerna.

En la meua vida personal sóc mare de dos nens de 5 i 2 anys, amb els quals he descobert que tinc més paciència de la que pensava, però que la perdo més del que voldria; també he descobert que l'amor pot ser incondicional. Les meves estones lliures m'agrada compartir-les amb els meus amics i parella, gaudir del meu hortet i fer "trapillo", faceta que vaig descobrir en el meu últim embaràs, i que amb la que he reddecorat molt racons de casa meua i d'allà on m'han deixat...

A quin àmbit de la Fisioteràpia et dediques? Quina és la teua tasca professional dins la Fisioteràpia?

Després de fer moltes suplències per diversos centres i en diferents àmbits de la Fisioteràpia, des de fa 11 anys treballo en una mútua d'accidents laborals, MC-Mutual, en un centre relativament petit (dins d'una estructura gran) d'on sóc l'única fisioterapeuta i on he trobat un bon lloc per créixer com a fisioterapeuta. Trobo a faltar treballar en un equip de diferents fisioterapeutes i poder fer intercanvi d'opinions, però a l'hora el meu centre és molt familiar i el tracte amb els pacients és molt proper, igual que amb l'equip de metges i infermeres.

Les patologies que acostumo a tractar són d'origen traumàtic i a causa d'accidents soferts en l'àmbit laboral o en accidents in itinere. També hi ha una petita part de casos de contingència comú.

En el meu centre tinc força llibertat d'actuació, jo sóc la que fa l'avaluació de Fisioteràpia i la que decideixo el tractament a seguir. Només hi ha una part de pacients, derivats de clínica, que vénen amb un tractament inicial descrit per un metge rehabilitador.

Com et relaciones amb el Col·legi i com t'agradaria relacionar-t'hi?

Realment amb el Col·legi de Fisioterapeutes de Catalunya no hi tinc cap relació, només puc dir que llegeixo la revista i que el pago dos cops a l'any.

Per a mi, que no visc a Barcelona, la ubicació del Col·legi és complicada, els cursos que ofereixen n'hi ha de tot tipus, però quan m'assabento d'algun que m'interessa, no hi ha lloc. Crec que tot i que han ajudat a canviar moltes coses, encara hi ha molt pel què lluitar, com tenir més presència als CAP i hospitals públics, ser reconeguts com a iguals en l'equip interdisciplinari, millorar la qualitat de l'ensenyament a les universitats, definir el màxim de pacients que es poden tractar en les diferents especialitats...

Quins són els teus objectius professionals? Què n'esperes de la Fisioteràpia?

Els meus objectius professionals són seguir gaudint de la meua professió, no perdre la il·lusió en la formació i poder gaudir quan els pacients estan agraïts amb la meua feina i la seua evolució.

M'agradaria que la Fisioteràpia evolucionés i realment els fisioterapeutes, com passa en altres països, fóssim iguals dins de l'equip interdisciplinari,

amb una tasca ben definida i reconeguda; i amb possibilitats d'anar ascendint dins de la professió, que hi hagi categories professionals i puguis pujar segons mèrits aconseguits, no com ara que sempre ets un fisioterapeuta ras i és igual quants anys portes treballant o quants cursos has fet.

En definitiva, espero que la Fisioteràpia sigui realment reconeguda dins la Sanitat i que es valori la figura del fisioterapeuta com un igual amb els seus companys sanitaris i, sobretot, poder ser l'únic responsable del tractament de rehabilitació, atès que és per això que estudiem i no per fer el que marca un protocol o un metge rehabilitador.

Abel Farnós Abadal 2001

Qui sóc?

Sóc l'Abel Farnós i Abadal, tinc 35 anys i visc a un petit poble de la comarca del Montsià que es diu Masdenverge. Sóc fisioterapeuta des de l'any 2000 per la URV (Reus) i vaig iniciar la meva tasca professional en una mútua d'accidents de treball, on vaig treballar durant 10 anys. He treballat també en l'àmbit esportiu, tot i que actualment només exerceixo a la meva consulta, a Amposta.

A quin àmbit de la Fisioteràpia et dediques? Quina és la teva tasca professional dins la Fisioteràpia?

A part dels inicis professionals amb la mútua d'accidents, sempre m'he dedicat a la patologia musculoesquelètica, postquirúrgica i també esportiva. La necessitat, en la consulta privada, d'obtenir resultats de forma relativament ràpida i entendre millor la problemàtica, tant aguda com crònica, amb què acudien els pacients, em va obligar a seguir formant-me i descobrir altres teràpies i disciplines estretament lligades a la Fisioteràpia. Vaig estudiar cadenes musculars, osteopatia, posturologia i cinesiologia. Actualment la meva tasca en la consulta privada està encaminada a millorar el dolor crònic funcional (un 60% dels meus pacients), mentre que entre el 40% restant podem trobar aguts, patologia esportiva i Fisioteràpia postquirúrgica.

Com et relaciones amb el Col·legi i com t'agradaria relacionar-t'hi?

La veritat és que els últims anys he estat molt dedicat a la formació i no he estat massa en contacte amb el Col·legi. Si

més no, sí que he utilitzat el seu servei de biblioteca o de compra de llibres en moltes ocasions i segueixo la revista.

Fins ara, per sort, no he tingut cap problema o dificultat que requerís la seva ajuda o assessorament. No descarto en un futur col·laborar-hi d'alguna manera i estar més pròxim en les relacions amb el Col·legi.

Quins són els teus objectius professionals? Què n'esperes de la Fisioteràpia?

Els meus objectius professionals sempre han estat encaminats a millorar dia a dia per poder ajudar els pacients, i per a això s'ha de buscar el coneixement, i així evolucionar com a professional i també com a persona.

Es molt gratificant anar a dormir cada dia sabent que estàs ajudant a algú a viure amb menys dolor i ser a més feliç.

La Fisioteràpia ha evolucionat, sens dubte, des que vaig acabar els estudis l'any 2000, però segueixen havent-hi punts negres i coses que no han evolucionat massa, crec. Després de 15 anys segueix havent-hi poca presència del fisioterapeuta en l'àmbit sanitari públic, el maltractament econòmic per part de moltes mútues, l'intrusisme per part dels massatgistes i autoanomenats terapeutes manuals, que utilitzen tot tipus de tècniques i d'aparells reservats, teòricament, per al fisioterapeuta.

Així és que per al futur pròxim espero una Fisioteràpia amb el reconeixement i presència en la Sanitat Pública que es mereix, al mateix nivell que països com França, Regne Unit, Bèlgica, Austràlia, etc.

Una Fisioteràpia que no hagi de fer 5 visites al mateix temps perquè sigui rentable la col·laboració amb les mútues, això provoca mals resultats i una imatge negativa per a la professió. Una Fisioteràpia amb un grau acadèmic més complet, com a d'altres països, on hi hagi un ampli contingut i s'hi incloguin tècniques i coneixements reservats avui dia per a la formació privada continuada. Una Fisioteràpia que es replantegi la necessitat de tenir 10 formacions universitàries, totes elles privades menys a Reus, crec, a Catalunya. ¿Quin interès hi ha en la sobresaturació professional en el context actual econòmic i sanitari públic? Espero que totes aquestes coses evolucionin per posar la Fisioteràpia al nivell d'excel·lència que li pertoca.

Ferran Coba Delgado 2002

Qui sóc?

Em dic Ferran Coba i sóc un fisioterapeuta de 40 anys que vaig acabar la carrera l'any 2001 i que fa pocs mesos que visc a Sabadell.

A quin àmbit de la Fisioteràpia et dediques? Quina és la teva tasca professional dins de la Fisioteràpia?

Em dedico a l'àmbit de la geriatria des que vaig acabar d'estudiar i he treballat a moltes residències geriàtriques. Actualment estic contractat a quatre resi-

dències ubicades a Barcelona, Alella i Sant Llorenç Savall, respectivament.

La meva tasca consisteix en connectar amb els avis/àvies per tal de millorar la seva autonomia personal en la deambulació i les activitats bàsiques de la vida diària. També recuperar les funcions perdudes davant d'una fractura, així com disminuir el dolor musculoesquelètic que presentin, sense perdre de vista, en la meva intervenció, les particularitats de cada persona i les necessitats individuals, i d'aquesta manera millorar la seva qualitat de vida.

20 anys de formació

cursosfisio.com

Formació en

Tècniques manipulatives i miotensives de columna, pelvis i extremitats. (110 h.)

Acreditat pel Consell Català de Formació Continuada de les Professions Sanitàries (CCFCPS) - 14,8 crèdits

Centre d'Alt Rendiment - CAR

Properes Dates

Mòdul 1: Columna i Pelvis

16, 17 i 18 Octubre 2015
20, 21 i 22 Novembre 2015

Mòdul 2: Extremitats

22, 23 i 24 Gener 2016
5, 6 i 7 Febrer 2016
19, 20 i 21 Febrer 2016

Propera formació:

Curs de formació en ECOGRAFIA del sistema múscul-esquelètic per a Fisioterapeutes.
OCT-NOV 2015

Miquel Àngel COS i MORERA

www.cursosfisio.com
www.facebook.com/cursosfisio.com

Com et relaciones amb el Col·legi i com t'agradaria relacionar-t'hi?

He contactat amb el Col·legi per fer algunes formacions i he fet consultes professionals als assessors mitjançant cita prèvia i a través de correu electrònic. També consulto el web del Col·legi molt sovint, concretament la borsa de treball i alguna notícia que m'interessa.

Crec que no m'agradaria relacionar-m'hi d'una altra manera, almenys actualment, no tinc aquesta inquietud.

Quins són els teus objectius professionals? Què n'esperes de la Fisioteràpia?

M'agradaria tenir la feina més a prop del meu domicili perquè faig molts desplaçaments diaris. Canviar d'àmbit

de treball també m'interessaria perquè sempre he treballat en geriatrica.

I espero aconseguir els meus objectius i, sobretot, mantenir les ganes per continuar fent la meua feina amb il·lusió i aportar quelcom positiu en la vida de les persones que tracto.

Laia Gratacós Ruano 2003

Qui sóc?

Sóc la Laia Gratacós, tinc 34 anys i visc a Banyoles, on desenvolupo la meua activitat professional a la Clínica Respiratòria. Fa més de 10 anys que em dedico a la Fisioteràpia. També sóc llicenciada en Traducció i Interpretació, i faig d'interpret a professionals de la salut francòfons que vénen a impartir seminaris a Catalunya.

A quin àmbit de la Fisioteràpia et dediques? Quina és la teua tasca professional dins la Fisioteràpia?

Em dedico exclusivament a la Fisioteràpia respiratòria. Des de l'any 2004 fins l'any 2007 vaig treballar a França, on vaig iniciar la meua especialització en aquest àmbit de la Fisioteràpia en diferents hospitals i centres privats. Des d'aleshores, les meves inquietuds professionals i intel·lectuals han girat entorn de la "físio respi". Treballo per acostar la Fisioteràpia respiratòria fora de l'àmbit hospitalari, perquè es reconegui dintre de la comunitat mèdica com una estratègia terapèutica eficaç i poc agressiva per la recuperació funcional del sistema respiratori, i pugui

tenir el mateix reconeixement social que té en altres països com, per exemple, França. Allà no es donava d'alta un pacient sense demanar-me l'opinió!

Com et relaciones amb el Col·legi i com t'agradaria relacionar-t'hi?

En general, estic contenta de formar part del Col·legi de Fisioterapeutes de Catalunya. En diferents ocasions, m'ha resultat molt útil el servei d'assessorament fiscal, així com l'assessorament jurídic en el moment d'obrir la Clínica Respiratòria. També estic contenta de participar com a docent en els seminaris d'higiene postural que es fan a les escoles de primària, organitzats pel DipSalut, en representació del col·lectiu de "físios". Del Col·legi n'espero obertura de mires, evitar el sectarisme i la renovació recurrent de les persones que se'n fan càrrec per assegurar la màxima pluralitat i l'aportació d'idees fresques.

Quins són els teus objectius professionals? Què n'esperes de la Fisioteràpia?

El meu objectiu professional és fer la meua feina cada dia un xic millor, inten-

tant que amb el nostre bon fer, defendem la Fisioteràpia respiratòria com una verdadera especialització, i no únicament com un complement a altres àmbits. La Fisioteràpia serà allò que vulguin els fisioterapeutes. Espero que siguem capaços d'actuar com a veritables professionals de la salut, estant a l'alçada de les necessitats dels nostres pacients.

Enric Tico Ortet 2004

Qui sóc?

Em dic Enric Ticó, sóc nascut al Poal (Lleida) fa 32 anys, sóc fisioterapeuta i el meu número de col·legiat és el 4.916. Vaig estudiar a la Fundació Universitària del Bages des de l'any 2000 fins al 2003, i des d'aleshores he tingut la sort de treballar de manera contínua en una professió que m'apassiona i em genera un gran entusiasme. Sóc una persona activa i un amant de la natura i l'esport, motiu pel qual vaig decidir estudiar Fisioteràpia.

Un cop finalitzada la diplomatura vaig realitzar un postgrau en Teràpia Manual a la URL, també vaig fer un postgrau en Fisioteràpia Global Miofascial (Mètode Mezieres), i l'any 2012 vaig acabar el Màster d'Osteopatia a l'EU Gimbernat. Després de treballar en diferents centres de rehabilitació, l'any 2012 vaig obrir el meu propi centre a Mollerussa (PHYSICAL), on em dedico a l'exercici lliure. Una de les coses que més m'agrada de la nostra professió és el tracte humà amb les persones i que és una feina molt gratificant.

A quin àmbit de la Fisioteràpia et dediques? Quina és la teva tasca professional dins la Fisioteràpia?

La meua tasca dintre de la Fisioteràpia varia en funció del tipus de pacient que acudeix a la consulta, tot i que la majoria dels casos estan relacionats amb la Fisioteràpia neuromusculosquelètica. De manera més puntual també tracto pacients neurològics i geriàtrics. En els últims temps també observo que cada cop apareixen més lesions derivades de

la pràctica esportiva, sobretot gent que ha començat a córrer fa pocs mesos i que volen evolucionar massa de pressa.

La meua manera de treballar sempre és a partir de la teràpia manual, ja sigui amb tècniques de Fisioteràpia o amb tècniques osteopàtiques. En alguns casos també aplico tècniques de punció seca. És la manera que he adoptat per treballar i amb la qual estic obtenint millors resultats. A molts pacients els recepto activitat física suau i a d'altres alguna pauta d'higiene postural o d'estiraments per prevenir possibles dolences.

Com et relaciones amb el Col·legi i com t'agradaria relacionar-t'hi?

La meua relació amb el Col·legi és més aviat escassa. El fet de treballar a Mollerussa i els horaris que tinc fa que sigui molt difícil acudir a les assemblees del Col·legi que tenen lloc a Barcelona. Anualment sí que participo en l'Esmorzar-Col·loqui que té lloc a la seu col·legial de Lleida. M'agradaria que a les seccions territorials hi hagués més activitats o s'organitzessin més cursos de formació, tot i que en els últims anys ja se n'estan realitzant i això és molt positiu per als col·legiats de fora de l'àrea metropolitana.

Quins són els teus objectius professionals? Què n'esperes de la Fisioteràpia?

A nivell professional espero poder seguir treballant tant com ara i seguir gaudint de la feina. En un futur no molt llunyà estic pensant a realitzar algun altre curs de formació ja sigui a nivell d'osteopatia, homeopatia, acupuntu-

ra... Penso que com més ampli sigui el ventall de coneixements i tècniques que tingui cadascú, més possibilitats d'èxit podrem aconseguir amb els nostres pacients i millor qualitat de vida els podrem oferir.

De la Fisioteràpia n'espero que, poc a poc, es vagi instaurant més dintre de la nostra societat. Cada cop més la gent sap a què ens dediquem, malgrat que alguns es pensin que només fem massatges o ens anomenin 'massatgistes' directament. També m'agradaria que altres àmbits menys coneguts com poden ser l'obstetrícia o la pediatria es vagin donant a conèixer cada cop més.

Zaida Velásquez Carmona 2005

Qui sóc?

Em dic Zaida Velásquez Carmona, tinc 31 anys. Visc i treballo a Tortosa (Tarragona) i sóc fisioterapeuta de la promoció 2001-2004 de la Facultat de Ciències de la Salut, per la Universitat de Vic.

El camp de la salut sempre ha format part de la meua vida, ja que molts membres de la meua família són metges, infermers, farmacèutics, odontòlegs... i des de ben petita sabia que algun dia em dedicaria a alguna professió relacionada amb aquest àmbit.

Vaig descobrir la Fisioteràpia un any abans d'acabar el batxillerat i ben bé no sabia en què consistia aquesta professió, però vaig anar investigant i em va sorprendre tot el que podia aportar la Fisioteràpia i em vaig adonar que era el que volia estudiar.

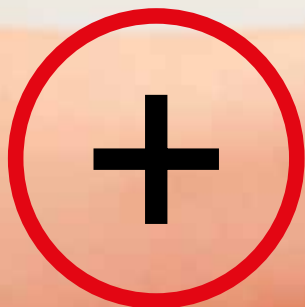
A quin àmbit de la fisioteràpia et dediques? Quina és la teva tasca professional dins de la fisioteràpia?

Després d'acabar la carrera, vaig treballar en diferents àmbits de la Fisioteràpia: CAP, hospitals geriàtrics, centres mèdics privats, Fisioteràpia

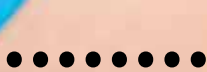

OFERTA COLEGIADOS:

Envío Gratuito

Oferta Válida:
01/06/15

defisio.com

domiciliària... Actualment, treballo en una Mútua d'Accidents de Treball i Malalties Professionals de la Seguretat Social. Fa 7 anys que estic en aquesta empresa i bàsicament ens dediquem a la Fisioteràpia traumatològica, cirurgia ortopèdica i reumatològica.

Com et relaciones amb el Col·legi i com t'agradaria relacionar-t'hi?

Des del 2009 formo part del Grup d'Interès de les Terres de l'Ebre i des d'un principi el nostre objectiu ha estat apropar el Col·legi a les nostres terres, que els fisioterapeutes que vivim al sud de Catalunya puguem accedir

més fàcilment a la formació (cursos, seminaris...) que es porta a terme per part del Col·legi.

Quins són les teus objectius professionals? Què n'esperes de la Fisioteràpia?

El meu objectiu professional és no deixar de formar-me, ja que la nostra professió cada dia s'està actualitzant i no ens podem quedar enrere. No saps mai on pots estar treballant el dia de demà i has d'estar preparat per afrontar els canvis que, al llarg de la vida, et pots trobar.

I, respecte del que espero de la Fisioteràpia, és que sigui més accessible per

a tothom, en primer lloc, a nivell de formació, que les universitats, centres de formació no abusin a l'hora de formar un fisioterapeuta, ja que és la base de la nostra professió i un pilar molt important per tal que la Fisioteràpia cada dia sigui més important i més reconeguda en aquesta societat en la que vivim.

I en segon lloc, que continuéssim difonent la nostra estimada professió, lluitant pels nostres drets i, d'aquesta manera, fer saber a la societat en què consisteix la nostra feina i, poc a poc, poder vèncer l'intrusisme que tant de mal ens està fent.

Irene Rodríguez Martínez 2006

Qui sóc?

El meu nom és Irene Rodríguez i sóc fisioterapeuta des del 2006. Vaig estudiar a les Escoles Universitàries Gimbernat i al finalitzar la diplomatura vaig començar a realitzar suplències en centres de rehabilitació, diversos voluntariats i alhora, també vaig fer altres feines fora de la Fisioteràpia.

Tots els inicis són durs, però com tot arriba amb constància i esforç, al 2008 ja vaig començar a treballar de forma diària en un centre de rehabilitació del Maresme, on la major part dels pacients venien per processos traumatològics.

A quin àmbit de la Fisioteràpia et dediques? Quina és la teva tasca professional dins la Fisioteràpia?

Dintre dels diferents camps de la Fisioteràpia, durant la carrera, la meua inten-

ció era intentar dedicar-me en un futur a l'àmbit de l'esport o de la pediatria, però em va sortir l'oportunitat de treballar en la branca de la geriatria. Ja porto 5 anys en el món geriàtric i cada dia és diferent a un altre, atès que els avis no et deixen de sorprendre tant a nivell emocional com físic i, a més a més, a la residència on estic es treballa amb la base des del punt de vista d'Atenció Centrada en la Persona (ACP).

Actualment treballo en torn de matí a una residència de Badalona, per les tardes a un centre de rehabilitació del Vallès i també ho combino amb domiciliis repartits per la zona del Maresme.

Com et relaciones amb el Col·legi i com t'agradaria relacionar-t'hi?

Amb el Col·legi m'hi relaciono bé; les vegades que he realitzat consultes o inclús he fet algun curs ha estat molt

bé i no hi hagut cap problema. La manera com m'hi he relacionat fins ara ha estat satisfactòria.

Quins són els teus objectius professionals? Què n'esperes de la Fisioteràpia?

Els meus objectius professionals és seguir treballant en els dos camps mencionats anteriorment i continuar formant-me com ho he fet aquests anys

enrere, mitjançant cursos, seminaris, conferències, sessions científiques... etc. per poder oferir millors serveis i ampliar els meus coneixements.

De la Fisioteràpia espero que segueixi evolucionant com fins ara, que cada

vegada són més els camps on podem treballar i desenvolupar-nos i, sobretot, que ja ens treguin l'etiqueta de que un fisioterapeuta és sinònim a només massatge.

Jaume Titus Fusellas 2007

Qui sóc?

Em dic Jaume Titus Fusellas i vaig néixer a Girona ja fa 36 anys. Fill de metge i infermera, de petit no tenia clar què volia estudiar, tot i que preferia les Ciències Naturals a la Història.

Després d'una època de crisi personal on vaig abandonar els estudis durant un temps, vaig entrar a estudiar un MGS d'educació física i esport, que em va permetre estudiar Fisioteràpia a la Universitat de Girona. Allà vaig passar els millors tres anys de la meva vida.

Acabats els estudis vaig compaginar un Postgrau de Fisioteràpia esportiva i readaptació a l'esforç amb ser, durant tres temporades, fisioterapeuta d'un equip de futbol de 3a Divisió. Al mateix temps vaig treballar en un centre privat que no va cobrir les meves expectatives. Al 2008 vaig començar a treballar en un centre esportiu que finalment va tancar, 6 mesos més tard, a causa de la crisi; de la mateixa manera que el club de futbol, que també va desaparèixer per qüestions econòmiques.

Vist l'èxit, el 2009 vaig començar a estudiar infermeria. Quatre anys més de Grau, més un postgrau del malalt crític.

La feina dins l'àmbit de la infermeria tampoc és gaire millor, de tal manera que em vaig decidir a arreglar els papers per treballar a França.

A quin àmbit de la Fisioteràpia et dediques? Quina és la teva tasca professional dins la Fisioteràpia?

Actualment compagino petites feines d'infermer amb substitucions de Fisioteràpia a França, on bàsicament ens dediquem al malalt pal·liatiu.

Com et relaciones amb el Col·legi i com t'agradaria relacionar-t'hi?

La meva relació amb el Col·legi va ser a l'hora d'arreglar la paperassa per treballar a França. En tot moment em van donar facilitats i em van assessorar per tal d'obtenir l'acreditació. En aquest sentit no tinc cap queixa.

Quins són els teus objectius professionals? Què n'esperes de la Fisioteràpia?

Pel que veig, en comparació amb el país veí, aquí la Fisioteràpia està menystinguda. A França és una professió molt reconeguda i molt valorada. Més reconeixement i millor retribució. Tothom va al fisioterapeuta, atès que ho cobreix la seguretat social, mentre

que aquí és gairebé un luxe que no tothom està disposat a pagar.

A mi m'agradaria poder treballar al meu país, Catalunya, que la Fisioteràpia fos més reconeguda, i no haver de marxar fora.

Encara no he perdut l'esperança, però ja he començat un camí a l'altre costat de la frontera. Una llàstima.

Maricel Mateu Quintana 2008

Qui sóc?

Em dic Maricel Mateu Quintana i visc a Lleida. Vaig acabar els estudis de Fisioteràpia el 2008 a la URV. Vaig fer el postgrau d'Activitat Física i Esport a la UIC, d'on tinc grans records i bones amistats.

El 2012, per coses del destí, vaig fer un curs de dolor i disfunció craniofacial i temporomandibular amb Jan de Laere. Llavors, no sabia ni què volia dir tot allò, només que era per al tractament de cefalees i migranyes. Gràcies al curs vaig descobrir allò que més em fascina i vaig decidir especialitzar-me en allò i continuar estudiant l'ATM.

Sóc una mica tímida, a la vegada que extravertida, en això la Fisioteràpia hi ha tingut un paper important. Aprens a relacionar-te ràpid amb gent que no coneixes i això és part de l'encant de la feina.

M'agraden els esports d'aventura, sobretot els d'alçada. Faig escalada i snow. Sóc aficionada a la fotografia, tinc un compte a Instagram.

A quin àmbit de la Fisioteràpia et dediques? Quina és la teva tasca professional dins la Fisioteràpia?

Fa 5 anys que estic com autònoma, fent domicilis. És una feina amb molta llibertat d'horaris així que m'ho puc combinar amb altres feines.

Vaig estar 3 anys en una clínica de malalties cardiovasculars de Lleida fent rehabilitació cardíaca. Un tema força interessant, són pacients que necessiten un treball multidisciplinari. Tre-

ballàvem juntament amb el cardiòleg, psicòleg i nutricionista.

Actualment combino els domicilis amb un centre de Lleida, VuitOnze Fisioteràpia, on tracto disfuncions craniofacials i temporomandibulars.

M'he tornat una apassionada de l'ATM i cada dia m'agrada més, aprens contínuament i això fa que no sigui una feina monòtona, cada pacient és diferent, la patologia, la reacció al tractament i això ho fa fascinant.

Com et relaciones amb el Col·legi i com t'agradaria relacionar-t'hi?

No estic relacionada amb el Col·legi, però segueixo les seves activitats.

Estic molt agraïda a tots els companys que hi ha darrere i que fan que funcioni. Que s'organitzin actes, formacions, la revista i molts altres. Sense tots ells no hi hauria Col·legi i crec que és molt important la tasca i els serveis que ofereix.

Moltes gràcies companys per la feina que feu i per donar-me l'oportunitat de posar el meu granet de sorra per tots els que som anònims.

Quins són els teus objectius professionals? Què n'esperes de la Fisioteràpia?

Per descomptat seguir amb la Fisioteràpia. Tinc en ment estudiar posturologia i també un curs de trastorns vestibulars.

Voldria dedicar-me íntegrament al tractament de disfuncions cranials i temporomandibulars. És un tema molt desconegut i que sovint se li dona poca

importància, però molta gent pateix cefalees, migranyes, acúfens, bruxisme, cervicàlgies cròniques, i altres. Tant pacients com metges desconeixen com, la Fisioteràpia, els pot ajudar.

Estem fent divulgació entre dentistes, cirurgians maxil·lofacials, neuròlegs, otorrinolaringòlegs, fisioterapeutes i pacients.

A la llarga, m'agradaria obrir un centre dedicat al tractament d'aquestes disfuncions.

Néstor Muñoz Claret 2009

Qui sóc?

Sóc el Néstor Muñoz, fisioterapeuta, esportista i casteller. Des de petit tenia clar què volia ser de gran i em vaig haver d'esforçar de valent per poder arribar a estudiar Fisioteràpia i poder-m'hi dedicar. La bici és el meu mitjà de transport a la ciutat i la meua activitat física habitual. Ser casteller amb els Xiquets de Reus (i ara també, vicepresident) m'ha ensenyat una sèrie de valors i treball en equip d'una manera que no havia sentit mai abans.

A quin àmbit de la Fisioteràpia et dediques? Quina és la teua tasca professional dins la Fisioteràpia?

Treballo en una clínica de privada aplicant tractaments tant a consulta com a domicili. Treballo especialment amb afectacions del sistema musculoesquelètic. També sóc professor associat a la URV, imparteixo classes de biomecànica, valoració i tractament de lesions del sistema musculoesquelètic, i tutoritzo treballs de recerca.

És tot un plaer treballar d'allò que estimes i poder tenir l'oportunitat d'ensenyar-ho a d'altres persones.

Com et relaciones amb el Col·legi i com t'agradaria relacionar-t'hi?

La meua relació principal amb el Col·legi és amb la informació periòdica que ens arriba amb la revista. També consulto la pàgina web amb regularitat i segueixo els perfils socials del CFC per estar al dia de les últimes novetats i notícies relacionades amb el nostre àmbit. També realitzo cursos de formació oferts pel Col·legi.

Algun dia m'agradaria relacionar-me amb el Col·legi d'una manera més estreta i poder-hi col·laborar d'alguna manera. M'agradaria poder aportar el meu granet de sorra.

Quins són els teus objectius professionals? Què n'esperes de la Fisioteràpia?

El meu objectiu és poder dirigir algun dia un centre multidisciplinari on no només s'apliquin tècniques de Fisioteràpia als meus pacients sinó que també s'hi englobin altres camps com la nutrició, psicologia, medicina, etc. Crec en el tractament del pacient des de diferents punts tots amb un objectiu comú, i no com patologies separades sense relació entre elles.

El que espero de la Fisioteràpia és que segueixi creixent com ho està fent els últims anys. Que se'ns segueixi valorant cada cop més i que arribi a tota la gent quines són les possibilitats que ofereix la nostra professió. És molt gratificant quan una persona et diu "és la primera vegada que vinc a un fisio" i quan acaba el tractament et diu "moltes gràcies, ara estic molt millor". Si segueix aquest camí, la Fisioteràpia cada dia serà més gran i aquesta és feina de tots.

Ester Fàbregas Michelena 2010

Qui sóc?

Em dic Ester Fàbregas Michelena, tinc 29 anys i vaig estudiar Fisioteràpia a la Blanquerna. Vaig acabar la diplomatura el juliol del 2010. Actualment (des

del març del 2011) treballo a la Residència "La Gavina" (Fundació Llars de l'Amistat Cheshire) a Alella i a la tarda tinc la meua consulta: Fisiomasnou, al Masnou (que vaig obrir el novembre del 2014).

A quin àmbit de la Fisioteràpia et dediques? Quina és la teua tasca professional dins la Fisioteràpia?

On treballo als matins em dedico a la Fisioteràpia neurològica: és un centre

dedicat, principalment, a adults amb paràlisi cerebral, tot i que també hi ha alguns casos de TCE, AVC i ELA.

A la meua consulta tinc pacients molt diversos: persones de la tercera edat, esportistes, persones amb problemes d'esquena...

Com et relaciones amb el Col·legi i com t'agradaria relacionar-t'hi?

Considero que a través de la revista que el Col·legi m'envia cada mes rebo molta informació de la Fisioteràpia i del Col·legi, informació que es complementa amb la pàgina web del Col·legi on es poden trobar informacions diverses com: cursos, borsa de treball i suport professional.

Aquest darrer any per tal d'obrir "Fisiomasnou" amb totes les garanties pro-

fessionals i legislatives, vaig demanar assessorament al Col·legi, que en tot moment em va oferir l'ajuda que necessitava. Moltes consultes les vaig poder dur a terme mitjançant correu electrònic, i la resposta era immediata, cosa que fa que el servei *online* del Col·legi sigui molt efectiu i útil.

Quins són els teus objectius professionals? Què n'esperes de la Fisioteràpia?

Algún dia m'agradaria poder treballar en un geriàtric o en un centre de neurologia especialitzat en lesionats medul·lars, AVC, TCE i ELA, ja que són els camps que m'agraden més i trobo més interessants. I en paral·lel seguir treballant amb Fisiomasnou per tal d'assolir un creixement en número de pacients.

Espero que a mida que vagin passant els anys, cada vegada es valori més la Fisi-

teràpia per tractar diferents patologies i dolences. Perquè a dia d'avui encara hi ha moltes lesions que es tracten únicament amb antiinflamatoris i analgèsics, sense comptar amb la Fisioteràpia.

Imma Turró Planas 2011

Qui sóc?

Em dic Imma Turró Planas, tinc 26 anys. Sóc de Sils, un poble de la comarca de La Selva, Girona. Sóc fisioterapeuta de la promoció 2007-2010 de l'Escola de Fisioteràpia Garbí de Salt, actualment EUSES.

Des de ben petita, sempre he volgut treballar en l'àmbit de la salut, sobretot pel fet de dedicar-me a ajudar i a fer que les persones se sentissin millor d'alguna manera.

Em descriuria com una persona treballadora, responsable amb el que faig, amb ganes d'aprendre coses noves i sempre amb un somriure a la cara.

A quin àmbit de la Fisioteràpia et dediques? Quina és la teva tasca professional dins la Fisioteràpia?

Actualment estic treballant en l'àmbit de la neurologia en adults, especialment amb persones afectades de Parkinson; tot i que també tracto amb hemiplegies, Alzheimer, i distròfies musculars. Dins de l'Associació on estic, la Fisioteràpia permet que els malalts amb Parkinson puguin tenir una bona qualitat de vida el màxim de temps possible, ajudant-los a mantenir la màxima autonomia i independència en les AVD, tractant les manifestacions motores que dona la pròpia malaltia.

Com a complement de la Fisioteràpia, faig una sessió setmanal d'hidroteràpia en una piscina terapèutica.

Com et relaciones amb el Col·legi i com t'agradaria relacionar-t'hi?

Bé, amb el Col·legi actualment només tinc la relació de col·legiada com molts d'altres professionals. Aprofito el servei que em donen, facilitant-me la recerca de possibles cursos i/o postgraus que em puguin interessar i la borsa de treball, que m'ha servit de gran utilitat.

Quins són els teus objectius professionals? Què n'esperes de la Fisioteràpia?

És complicat respondre quins són els meus objectius professionals, perquè hi ha moltes coses que m'agradaria fer. Però a curt termini m'agradaria continuar formant-me en una de les coses que realment m'agrada, la Fisioteràpia neurològica, conèixer millor les diverses opcions de tractament, i estar a l'avantguarda de les noves vies d'investigació. Sobretot, vull poder continuar formant-me i reciclant-me, atès que la nostra professió ens ho exigeix.

De la Fisioteràpia espero que se segueixi treballant de forma que la societat vegi la nostra professió, no només com una forma de recuperació de lesions, sinó també el treball que es pot fer a nivell preventiu i de manteniment. A més, hem de poder mostrar a la població les possibilitats que té la Fisioteràpia en molts camps que són encara desconeguts per a moltes persones.

Laia Moncasí Boté 2012

Qui sóc?

Em dic Laia Moncasí Boté, tinc 30 anys i visc a Bellví. Al 2004 vaig iniciar els estudis del CFGS d'animació d'activitats físico-esportives; durant tota la meua vida l'esport m'ha apassionat i n'he practicat molt, fins que al 2005 em van diagnosticar una elevació i desviació de les ròtules, condromalàcia rotular. El tractament constava de dues intervencions quirúrgiques i, com no volia ser intervinguda en aquell moment, això em va ajudar a decidir que començaria a estudiar el cos humà i a entendre allò que m'estava passant i el perquè del dolor. Del 2006 al 2009 vaig estudiar Fisioteràpia a la Universitat Rovira i Virgili, a Reus.

A quin àmbit de la Fisioteràpia et dediques? Quina és la teva tasca professional dins la Fisioteràpia?

Treballo a la Llar Terres de Ponent de Mollerussa, que pertany al Departament de Benestar i Família i gestionada per la Fundació Llar de l'Amistat Chesire, entitat sense ànim de lucre.

És una Llar de grans disminuïts físics on tenim residents que podríem englobar en dos grans grups: uns a causa de malalties adquirides com TCE, lesions medul·lars, AVC... i d'altres per malalties neurodegeneratives com atàxia de Friedrich, corea, malalties reumàtiques, ELA, Behçet, esclerosi múltiple...

Tinc sempre present que els residents amb qui treballo presenten patologies de caràcter irreversible i que, en molts casos, presentaran una degeneració a curt o llarg termini. La meua tasca professional és la de mantenir o millorar les capacitats físiques dels residents i, en alguns casos, prevenir l'aparició de noves disfuncions a nivell físic. Ateses les característiques dels residents intento que el temps que passem realitzant el tractament o cobrint les seves necessitats sigui un moment agradable

ble i de distracció; si ells estan contents és molt més fàcil aconseguir una bona motivació i treballar al màxim les seves capacitats.

Com et relaciones amb el Col·legi i com t'agradaria relacionar-t'hi?

La meua relació amb el Col·legi és puntual, utilitzo la pàgina web per mirar les

notícies, cursos, borsa de treball... bàsicament per informar-me de temes que afecten la meua professió i poden ser del meu interès.

M'agradaria poder disposar de més avantatges pel fet de ser col·legiat, sobretot a la zona de Lleida i província, que els cursos fossin una mica més econòmics en facilitaria més l'accés i crec que seria molt enriquidor per a la Fisioteràpia poder disposar d'un espai telemàtic del Col·legi per poder intercanviar informació i coneixements entre els professionals, cadascú té un granet de sorra per aportar en la nostra professió i poder fer-la créixer.

Quins són els teus objectius professionals? Què n'esperes de la Fisioteràpia?

A mi la Fisioteràpia m'ha donat i m'està donant uns coneixements per poder treballar el cos a nivell físic, per la qual cosa em sento molt agraïda. M'agradaria po-

der entendre i treballar el cos en tota la seva amplitud. Els meus objectius són: adquirir una experiència i coneixements suficients per poder aprendre el funcionament global del nostre cos, la influència de les emocions i com aquestes poden ajudar les persones d'una manera més integral. Sóc conscient que això és un treball a llarg termini.

Personalment, crec que les persones estem formades pel cos físic, el que veiem; l'emocional, el que sentim, i el tercer el podríem anomenar l'espiritual. Tot i ser conscient de la meua poca experiència i que la Fisioteràpia és una teràpia que treballa sobre el cos físic, intento no oblidar mai que tracto amb persones úniques i incomparables, on cada experiència de la vida que han viscut els ha generat una emoció, un aprenentatge, i aquesta emoció alguns cops té un impacte en major o menor escala a curt o llarg termini sobre el cos humà.

M'agrada que la Fisioteràpia tingui una visió integral de l'individu i que tothom pugui disposar del tractament més adequat sense tenir en compte els recursos econòmics, que es fes un lloc d'igual a igual en els equips de treballs en què està present. La meua manera de contribuir-hi és potenciant la seva importància dins l'equip de professionals del meu centre.

Acabar agraït al Col·legi l'espai per poder expressar-me i als fisioterapeutes la seva gran tasca que realitzen dia a dia.

Ariadna Domens González 2013

Qui sóc?

Em dic Ariadna Domens, tinc 31 anys i sóc de Tarragona. Fa tres anys que vaig acabar la carrera de Fisioteràpia, després d'haver cursat el primer cicle de medicina i, actualment, estic estudiant el Màster Universitari d'Osteopatia de l'Escola Universitària Gimbernat i Tomàs Cerdà, adscrita a la UAB. Practico diversos esports de muntanya com l'escalada i l'alpinisme. Sóc una enamorada del cos humà, des de sempre he sentit fascinació per la Fisioteràpia i per com el nostre cervell és capaç de raonar tècniques i posar-les en pràctica per

tal de poder ajudar a assolir el benestar de les persones.

A quin àmbit de la Fisioteràpia et dediques? Quina és la teua tasca professional dins la Fisioteràpia?

Em dedico a la Fisioteràpia domiciliària en l'àmbit privat i a la Fisioteràpia esportiva. La meua tasca dins la Fisioteràpia és preventiva, docent i eminentment pràctica. Amb el treball de fi de màster, poc a poc m'estic acostant a la vessant més científica i de recerca de la Fisioteràpia, tasca important pel que fa als nostres deures dins la comunitat.

Com et relaciones amb el Col·legi i com t'agradaria relacionar-t'hi?

Actualment, la meua relació amb el Col·legi és mitjançant la pàgina web, ja que faig ús dels serveis que ofereix el Col·legi, tals com la borsa de treball o la llibreria, i per estar al corrent dels nous cursos i jornades que s'organitzen.

M'agradaria tenir una participació més activa dins la Secció Territorial així com conèixer millor el funcionament de l'entitat.

Quins són els teus objectius professionals? Què n'esperes de la Fisioteràpia?

Els meus objectius professionals a mig termini van pel camí d'obrir la meua pròpia consulta, juntament amb altres professionals de la Fisioteràpia i de la salut, per oferir un servei multidisciplinari. També m'agradaria fer el doctorat en un futur i dedicar unes hores a la docència.

El que espero de la Fisioteràpia és que continui creixent, tenint un paper cada

cop més important dins el món de la salut a Catalunya i a Espanya. Desitjo que sigui reconeguda tant socialment com per la resta de professionals de la salut. Crec que tenim la clau per aconseguir tot el que ens proposem, però això és tasca de tots els fisioterapeutes. Tots hem de col·laborar per construir un camí ple d'èxits.

Alba Ramos Pozo 2014

Qui sóc?

Em dic Alba Ramos i sóc una jove fisioterapeuta nascuda a Figueres. Vaig prendre la decisió d'estudiar Fisioteràpia perquè ja de ben petita he tingut clar que volia formar part del món sanitari. Vaig estudiar la carrera a la Universitat de Girona (curs 2010-2014). Actualment visc a Narbona, una petita ciutat que es troba a 1 hora i 10 minuts de la frontera i és allà on treballo com a autònoma.

A quin àmbit de la Fisioteràpia et dediques? Quina és la teva tasca professional dins la Fisioteràpia?

Actualment i des de fa un mes i mig, com ja he comentat, estic treballant a l'altre costat de la frontera, a França. No em dedico a cap àmbit en concret, faig una mica de tot ja que així és com es funciona aquí la majoria de vegades.

La veritat és que estic molt contenta, és la meua segona feina com a fisioterapeuta després de tenir una petita

feina a Catalunya. Trobo que és interessant començar veient una mica de tot, d'aquesta manera s'aprèn a distingir els diferents àmbits de la Fisioteràpia i t'ajuda en la recerca d'allò que t'agrada més.

Com et relaciones amb el Col·legi i com t'agradaria relacionar-t'hi?

Doncs la meua relació, la veritat, no ha estat mai directe. Tot just acabo de sortir de la universitat i suposo que no ha passat prou temps. M'agradaria poder-m'hi relacionar, per crear noves idees, perquè entre tots puguem lluitar perquè la Fisioteràpia sigui valorada com ho és a França.

Quins són els teus objectius professionals? Què n'esperes de la Fisioteràpia?

Els meus objectius professionals actualment són intentar posar en pràctica tots els coneixements apresos durant la carrera de la millor manera possible per poder solucionar els diferents reptes que se'm proposin.

Un dels altres objectius és trobar-me amb mi mateixa, saber què és allò que més m'agrada i poder seguir estudiant ja que estem en una professió en la qual hem d'anar renovant els coneixements constantment.

I, de la Fisioteràpia, espero que cada vegada evolucioni més i sigui més útil, és a dir, que pugui arribar a solucionar els problemes dels pacients d'una manera més ràpida i eficaç.

El CFC celebra el 25è aniversari amb activitats durant tot l'any

Col·legi de **Fisioterapeutes** de Catalunya

El dia 30 de març el Col·legi de Fisioterapeutes de Catalunya va celebrar el seu 25è aniversari. Per commemorar-ho, volem compartir amb tu diferents activitats que hem preparat per gaudir d'aquest any una mica més a prop teu.

Dirigides exclusivament als nostres col·legiats, celebrarem 3 Jornades de caire professional, que seran gratuïtes.

L'obertura l'ha fet la 5a edició de la Jornada Abordatge pràctic de Fisioteràpia en Geriatria, que es va celebrar el passat 24 d'abril a l'Espai Pujades 350 (carrer Pujades, 350, de Barcelona). Seguint el format habitual de les jornades del CFC, durant el matí es van realitzar les conferències magistrals, que van ser retransmeses en *streaming* pel canal de TV del CFC, Facebook i Twitter (amb l'etiqueta #colfigeria), i a la tarda vam fer 4 tallers pràctics en format *masterclass* d'una hora i mitja de durada.

La propera data que cal marcar al calendari serà el proper 19 de setembre, quan celebrarem la IV Jornada de Fisioteràpia, TIC i 2.0.

Es tracta d'una Jornada que té com a fil conductor principal la Fisioteràpia en l'entorn del món 2.0.

En només tres anys aquesta jornada ha realitzat una gran evolució, atès que l'entorn en què es realitza és un dels més canviants de la nostra societat actual. Va passar de ser presencial en el

seu primer any a ser virtual. Aquest any, de la mateixa manera que ja es va fer en el primer any tornarà a ser presencial i també es retransmetrà en *streaming* pel nostre canal [FisioTV.cat](#).

En aquesta nova edició, i en commemoració del 25è aniversari, comptarem amb la col·laboració de ponents que, com cada any, començaran amb la seva exposició i obriran posteriorment un torn de preguntes al qual hi podreu accedir a través de Twitter amb l'etiqueta #colficat20.

L'última Jornada de l'any la celebrarem el dia 30 d'octubre; serà la 6a edició de la Jornada de Fisioteràpia Neuromusculosquelètica.

Aquestes són unes jornades fortament consolidades i enguany seran encara més especials perquè portarem 5 ponents de 5 continents, que ens permetrà gaudir de professionals d'Europa, Amèrica, Àfrica, Àsia i Oceania. Actualment comptem amb un format de ponències magistrals al matí i cinc *masterclass* a la tarda, de les quals els assistents hauran d'escollir-ne dos.

Com ja és habitual, aquesta Jornada va seguida del Sopar Anual del CFC, que commemora la Llei de creació del Col·legi de Fisioterapeutes de Catalunya el mes de març de 1990, i que, aquest any té, si cap, encara més pes.

Al marge de ser un marc de trobada per als integrants del nostre col·lectiu, també pretén ser un espai per homenatjar i premiar alguns dels nostres companys i companyes. Durant el desenvolupament del sopar, gaudirem dels homenatges als jubilats aquest any, dels nous nomenats doctors, així com de l'entrega del Premi June Nystrom, el premi més representatiu del nostre col·lectiu, que aquest any s'atorgarà ex aequo a Fisiosmundi per la seva tasca de voluntariat i a la Societat Catalano-Balear de Fisioteràpia per seva con-

fisioter@piatic 2.0 19 de setembre de 2015

tribució en la difusió de la Fisioteràpia en l'àmbit científic.

En aquest sopar també entregarem el Premi al Fisioterapeuta de l'Any al Sr. Roger Gómez Orta per la seva tasca a Quvitec, que proporciona un servei de qualitat personalitzat amb una visió re-habilitadora i professional per tal de potenciar la màxima autonomia de l'usuari i millorar la seva qualitat de vida.

Amb un caràcter més festiu celebrarem el Dia de la Fisioteràpia (DiFT) el proper 31 d'octubre a l'Arc de Triomf de Barcelona.

El Col·legi de Fisioterapeutes de Catalunya organitza per 4t any consecutiu, una festa amb tot un seguit d'activitats i espectacles per a tota la família.

La festa del DiFT és un autèntic punt de trobada per a professionals, estudiants i tot el públic en general. El carrer s'omplirà d'activitats, tallers dinamitzats per experts en diferents àmbits de la Fisioteràpia, una taula rodona amb diferents debats sobre temes relacionats amb la nostra professió, estands d'alguns proveïdors importants del nostre sector i, com no, per als més petits hi haurà un escenari amb animacions i diferents ac-

És un any especial en què desitgem estar al teu costat més que mai i poder seguir escrivint junts la historia de la nostra professió.

tivitats perquè també puguin gaudir-ne tots els nens.

Com cada any, atenent al compromís de responsabilitat social que caracteritza a la nostra institució, no volem celebrar el nostre aniversari sense ser solidaris amb aquells que ho necessiten. Per aquest motiu, durant el DiFT,

es recolliran donatius que aniran destinats íntegrament a La Marató de TV3.

Com podeu veure, aquest serà un any ple de grans activitats dirigides al nostre col·lectiu i a la població per tal de fer més palesa la importància de la Fisioteràpia.

Què?	Quan?	On?	A qui va dirigit?
Jornada Abordatge pràctic de Fisioteràpia en Geriatria	24 d'abril	Espai Pujades 350	a col·legiats i estudiants
Jornada de Fisioteràpia, TIC i 2.0	19 de setembre	Per determinar	a col·legiats i estudiants
Jornada de Fisioteràpia Neuromusculosquelètica	30 d'octubre	Per determinar	a col·legiats i estudiants
Sopar Anual del CFC	30 d'octubre	Per determinar	a col·legiats, empreses i institucions
Dia de la Fisioteràpia (DiFT)	31 d'octubre	Arc de Triomf de Barcelona	a tothom

No et quedis 'penjat'!

Rep tota la informació del Col·legi
en el teu correu electrònic

Col·legi
de Fisioterapeutes
de Catalunya

- ✓ *Borsa de treball*
- ✓ *Formació i conferències*
- ✓ *Oposicions*
- ✓ *Beques*
- ✓ *Notícies*
- ✓ *...i molt més!*

Subscriu-te!

Col·legi de Fisioterapeutes

de Catalunya

Més informació a www.fisioterapeutes.cat/correu